

அந்த இவள்

 DreMzzz

க. ராஜ்ராஜன்

இந்த இவள்

கி. ராஜநாராயணன் (பி.1923)

கோவில்பட்டி அருகே இடைசெவல் கிராமத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ண ராமானுஜம் - லக்ஷ்மி அம்மாள் தம்பதியரின் ஐந்தாவது குழந்தையாகப் பிறந்தார். பெற்றோர் இட்ட பெயர் ஸ்ரீகிருஷ்ண ராஜநாராயண பெருமாள் ராமானுஜம் நாயக்கர். இவரது முன்னோர்கள் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் தெலுங்கு தேசத்திலிருந்து வந்து இங்கே குடியேறியவர்கள்.

கி.ரா.வின் படிப்பு எட்டாவது வகுப்புடன் நின்றுவிட்டது. ஆனால் நிறைய புத்தகங்களைப் படிக்கத் தொடங்கினார். கரிசல் பூமியும் அதன் மக்களும் இவரை எழுதத் தூண்டின. தந்தையிடமிருந்து கேட்ட நிறைய கதைகள் அதற்கு உரமிட்டன. கி.ரா.வின் எழுத்து நடை கிராமிய மணமும் கரிசல் மண்ணின் அழகும் கொண்டது. பாமர மக்களின் பேச்சுவழக்கையும் சொல்வடைகளையும் லாவகமாகக் கையாள்பவர். முதல் நாவல் 'கோபல்ல கிராமம்' பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றது. தொடர்ந்து நாடோடி இலக்கியம், சிறுகதைகள், நாவல்கள், கட்டுரைகள் என்று முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூற்கள் வெளிவந்துள்ளன. இவரது வட்டாரச் சொல்லகராதி ஒரு முக்கியத் தொகுப்பு.

'கதைசொல்லி' என்ற இதழைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறார். இப்போது பாண்டிச்சேரியில் வசித்து வருகிறார். அங்குள்ள பல்கலைக் கழகத்தில் நாட்டுப்புறவியல் துறையின் இயக்குநராகப் பணிபுரிந்துள்ளார்.

சாகித்ய அகாதெமி விருது உட்படப் பல பரிசுகளைப் பெற்றிருக்கிறார்.

கி. ராஜநாராயணன்

இந்த இவள்

காலச்சுவடு பதிப்பகம்

இந்த இவள் ஃ குறுநாவல் ஃ ஆசிரியர்: கி. ராஜநாராயணன் ஃ © K .
சங்கர் (இளவேனில்) ஃ முதல் பதிப்பு: ஢்சம்பர் 2018 ஃ வெளியீடு:
காலச்சுவடு பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்., 669, கே.பி. சாலை,
நாகர்கோவில் 629001

intha ivaL ஃ Novellet ஃ Author: ki. raajanaaraayaNan ஃ © K. Sankar
(Ilavenil) ஃ Language: Tamil ஃ First Edition: December 2018

Published by Kalachuvadu Publications Pvt. Ltd., 669 K.P. Road, Nagercoil
629001, India ஃ Phone: 91-4652-278525 ஃ e-mail:
publications@kalachuvadu.com

ISBN: 978-93-88631-32-7

தூக்கத் தோடு யாருவது
சுண்டை போடுவார்தான்.

கிர்தி திவன் போடுவான்.
ஏசுவான், பங்மை கடிக்கும்
சுத்தம் கஷறுதொடு அன்று
கேட்கும்.

தொத்தப் போவான் போல;

புலம்புவான், முனடுவான்.

கிவசுமயம் அருவதும் உண்டு.

தூக்கத்தோடு யாராவது

சண்டை போடுவார்களா.

இந்த இவள் போடுவாள்.

ஏசுவாள். பல்லைக் கடிக்கும்

சத்தம் நொறுநொறு என்று

கேட்கும்.

தோத்துப் போவாள் போல;

புலம்புவாள், முனகுவாள்.

சிலசமயம் அழுவதும் உண்டு.

கிர்த திவள் எங்க வீட்டுக்கு
எப்போதுவதுதான் வருவாள்.
பக்கத்து உஸ்தான். எங்களுக்கும்
கொஞ்சம் நெருங்கிய சொந்தம்.

"ஓடு சுத்துச் சுத்தி வந்தா
ராஜா மாரும் சொந்தந்
தாம்" என் கிதுலுடு சொல்வதை.
அது திவளுக்குப் பொருந்தாது.

திவள் கொஞ்சம் தூவ
சுளிரும். வீட்டின் பெண்கள்
புதுக்குப்பாய் ராத்திரியில்
வரம்ப நேரம் பேசிக் கொண்டே
கிடுப்பாள். இவ்வாறு பேசுகை
அவர்களைத் தூங்கவைத்துவிடும்!
அதன் பிறகு திவள் தூங்க
நேரம் பிப்பாள்.
தூக்கத்தோடு சண்டை போடத் தொடங்கும்.

இந்த இவள் எங்க வீட்டுக்கு
எப்போதாவதுதான் வருவாள்.
பக்கத்து ஊர்தான். எங்களுக்குக்
கொஞ்சம் நெருங்கிய சொந்தம்.
“ஏழு சுத்துச் சுத்தி வந்தா
எருமை மாடும் சொந்தந்
தாம்” என்கிறது ஒரு சொலவடை.
அது இவளுக்குப் பொருந்தாது.
இவள் கொஞ்சம், தூல
சரீரம். வீட்டின் பெண்கள்
பகுதிக்குப் போய் ராத்திரியில்
ரொம்ப நேரம் பேசிக்கொண்டே
இருப்பாள். இவளுடைய பேச்சே
அவர்களைத் தூங்க வைத்துவிடும்!
அதன் பிறகே இவள் தூங்க
ஆரம்பிப்பாள்.
தூக்கத்தோடு ‘சண்டை’ போடத் தோது.

பாவம் திவன், சின்ன வயதிலே யே

'வெள்ளைக் கை' தட்ட வேண்டிய

தரத்திலே திடீர்.

நல்ல சுக வாகனம்; கிட்டத்தட்ட சின்ன.

திப்பை நேரடியாக ஆதிக்கிட்டது.

யார் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும் அந்தவருக்கு

வந்தது விந்தை! வேண்டியவர்கள்,

அவர்களுக்கும், சரி, என்று விட்டுவிட்டார்கள்.

உள்ளே போன வந்தவருக்கும்

அனைவரும் ராத்திரிதான் காப்பாற்றின.

மேல் உருண்டை நகரில் பட்டது மெ,

கூட்டு விவரம் அது தந்திருக்கிறது

சுமையல்ல என்று. பாட்டியார் தான்

கொடுபவர்கள் "சூழ்ச்சி" மூலம் தான் அப்படி

பக்கைப் பறப்பைப் பிடித்து உருக்கிவிட்ட

டாயர்? "என்று (அப்படி ஒரு பக்கை)

பாவம் இவள். சின்ன வயசிலேயே

‘வெள்ளைச் சேலை’ கட்ட வேண்டிய

தாகி விட்டது.

நல்ல சுக வாசிதான்; கஷ்ட ஜீவனமில்லை.

இப்பொ நடுவயசு ஆகிவிட்டது.

யார் வீட்டுக்குப் போனாலும் அவர்களுக்கு

விழுந்து விழுந்து வேலை செய்வாள்.

அவர்களும், சரீ என்று விட்டுவிடுவார்கள்.

ஊரில் எல்லா வீடுகளிலும்

அனேகமாக ராத்திரிகளில் சாப்பாடுதான்.

முதல் உருண்டை நாக்கில் பட்டதுமே,

கேட்டுவிடுவார்கள் இந்த இவளுடைய

சமையலா என்று. பாட்டிமார்தான்

கேட்பார்கள் “பூச்சம்மா நீ கைபடாத

பச்சைப் பாம்பைப் பிடித்து உருவிவிட்

டாயா?” என்று (அப்படி ஒரு நம்பிக்கை)

- 4 -

" பாவம், இந்த ஓடு உன் தோளில்தான்

கொண்டிருக்கிறது; உன் பின்புறத்தில்தான்

தாங்குகிறது.

விடுவதற்கு - அது கிண்டலாகாமல்

கொடுத்தோ - 'சுமன்' இவ்வளவு ஆகி

விடுவதற்கு.

பந்த வசனப்பதில் இவ்வளவு திறம்

பரன்.

பஞ்சை விளைகின்றதென்ற புனிதத்தையின்

பஞ்சை விளைகின்றதென்ற புனிதத்தையின்

துணிவான விளக்கம், கடகம் கடகமாக

சொல்லும் பஞ்சைகளைத் தம்பரமாகக்

இவ்வளவு, ப.ர.ம.க.ய. வெண்ணைத்

துணிவானவையே மெய் னவையென்பதற்கும்.

தன் அருள்முதலில் உயரமான

மண்பானைகளில் புனிதையாகப் பருப்புகள்

கறி, புனிதம், கொடுக்கிறதென்று

கூடாக உட்கொண்டுக்கொண்டிருக்கும்.

“பாவம், இந்த ஒரு சந்தோசம்தான்
இவளுக்கு; என்று பேசிக்கொள்வார்கள்
தங்களுக்குள்.

விசேசவீடுகள் – அது கல்யாணமோ
காடேத்தோ – ‘சமன்’ இல்லாமல் ஆஜர்
ஆகிவிடுவாள்.

பந்தி விசாரிப்பதில் முதல் ஆளாக நிற்பாள்.

பச்சை இலைகள் கொண்ட புளிஆக்கைகளின்
விரிப்பின்மேல் நனைத்த வெள்ளைத்
துணிகளை விரித்து, கடகம்கடகமாக
சோற்றுப் பருக்கைகளைக் அம்பாரமாகக்
குவித்து, ஈரமாக்கிய வெள்ளைத்
துணிகளாலேயே மூடி வைக்கப்பட்டிருக்கும்.

கல் அடுப்புகளில் உயரமான
மண்பாணைகளில் வரீசையாக பருப்புக்
கறி, புளிக்கறி, தொடுகறிகள் என்று
சூடாக உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கும்.

பசுவொண்ட வயிறுதருக்குத் தொடுகந்தன்
முத்திய கிள்ளை, இணைகள் வைத்த
தொடுகந்தன் சர்ப்படியே கிடுக்கும்.
பருக்கைச் சொறும் அதுகலின் மேலை
கீரட்டை அசுப்பையால் கோரிக்கோரித்
கொட்டப் படும் பருப்புக்கந்தியும்
விழுந்த மடியம் தெரியாது வயிற்றினால்
பொருமாயம் தெரியாது.
பாணைகலின் தொடுகந்தியும்
ரசுமும் சீர்துவார்த்து தடக்கிடும்.
அவைத லெவ்வாம் நாக்கோன் நீளமான
வர் கருக்குத் தான்.

சரப்பாடுகள் விதவிதமாக
கிடுப்பது போவத்தான் சரப்பிடுகுவர்க
உடம் விதவிதமானவர்கள்.
பந்திக்கொன்றே விதவித

மான வயிறுகள்!
ஒரு பந்தியைத் தொட்டு மறுபந்தியிதும்
உட்கொடும் வயிறுகளும் உண்டு.

பசிகொண்ட வயிறுகளுக்குத் தொடுகறிகள்
முக்கியமில்லை. இலைகளில் வைத்த
தொடுகறிகள் அப்படியே இருக்கும்.
பருக்கைச் சோறும் அதுகளின் மேலே
சிரட்டை அகப்பை யால் கோரிக்கோரிக்
கொட்டப்படும் பருப்புக்கறியும்
விழுந்த மாயம் தெரியாது வயிற்றினுள்
போனமாயம் தெரியாது.

பானைகளில் தொடுகறியும்
ரசமும் சீந்துவார் அற்று கிடக்கும்.
அவைகளெல்லாம் நாக்குகள் நீளமான
வர்களுக்குத் தான்.

சாப்பாடுகள் விதவிதமாக
இருப்பது போலத்தான் சாப்பிடுகிறவர்க
ளும் விதவிதமானவர்கள்.

பந்திக்கென்றே விதவித
மான வயிறுகள் !
ஒரு பந்தியைத் தொட்டு மறுபந்தியிலும்
உட்காரும் வயிறுகளும் உண்டு.

அந்த வயதிலிருந்தே என்னை

வந்தாய். அவர்களை சூழ்ந்துக்கொண்ட

உட்கார்ந்தே, நன்றாகக் கொண்டு

"வெளியே போகும் உட்கார்ந்து" என்று

உபசரிப்பார்.

'கொத்தின்பெரிய சூழ்ந்துக்கொண்ட

'அவர்களைக் கொண்டு' என்று நினைப்பவர்களுக்கும்

உண்டு.

"பெரியவர்களை; பெரியவர்களை"

என்று கொண்டுக்கொண்டே!

சூழ்ந்து கொண்டு அப்போது அதை.

பெரியவர்களைக் கொண்டு கொண்டு.

அதும் அந்தியேயும். சர்க்கரை என்ன

ஜீன் வந்திருக்கிறது.

சர்க்கரை வந்தே அதும் அப்போது.

என்ன சூழ்ந்துக்கொண்டு கொண்டு கொண்டு

சூழ்ந்து கொண்டு கொண்டு கொண்டு

அந்தியேயும் அதும் அதும்

வந்திருக்கிறது; "வெளியே போகும்" என்று.

அந்த வயிறுகளையெல்லாம் இவளுக்குத்
தெரியும். அவர்களை ஒதுக்குப்புறமாக
உட்கார வைத்து, முறைசொல்லி அழைத்து
“வெக்கப்படாமெ சாப்பிடுங்க” என்று
உபசரிப்பாள்

‘சோத்தின்பேரில் இப்படியொரு
‘அவக்காச்சியா’ என்று நினைப்பவர்களும்
உண்டு.

“பாயாசமா; வேண்டாம் வேண்டாம்”
என்று சொல்லிவிடுவார்கள் !

இனிப்பு பேரில் அப்படிஒரு அசூசை,
பனங் கருப்பட்டியில் இருக்கும் பாயசம்...
அதும் அரிசிப்பாயசம். சர்க்கரை என்கிற
ஜீனி வராதகாலம்அது.

சர்க்கரை வந்த வேகம் அப்படி.
எல்லா இனிப்புகளையும் தூக்கிச் சாப்பிட்டு
ஏப்பம்போட்டுவிட்டது! இப்போதுதான்
அதைக் கண்டு கொஞ்சம் நடுக்கம்
வந்திருக்கிறது; “வெள்ளை விசம்” என்று.

அந்த காலத்தில், சூது சம்பவம்

நல்ல மனக்கனம் கிடைத்தான்.

மகி இவியும் பிடியினர். அதன் பிறகு

மகிக்குக் காரம்தான் பிடியம். இவியும்

தின்பால் காரமும் காரம் இவ்வமர்

மேலாயது.

சுப்பனையும் சிந்திக்கணியும்

"சென்னை சூது" என்பார்!

சுப்பனையும் பிடியும் இவியும்

சுத்த உரு. அதுப்பிடித்தது

பிடியும் கிடைத்தது கிடைத்தும்.

சுத்தகிழ் "உருப்பிடி கிடை" (தன்மை)

கிடை

சுத்தும் கிப்பனும் கிப்பனும் கிப்பனும்.

சுத்தும் கிப்பனும் கிப்பனும்

பெண்ணைப்பெண்ணை: "சுத்த அகிழ்

கிப்பன் தூத்து கிப்பனும் கிப்பன்

அதுப்பிடித்தும் அப்பன்" கிப்பன்.

அந்த காலத்தில், ஒரு தகப்பனும்
நாலு மகள்களும் இருந்தார்கள்.
மகா இனிப்புப் பிரியர்கள். அதில் மூத்த
மகளுக்குக் காரம்தான் பிரியம். இனிப்பும்
தின்பாள் என்றாலும் காரம் இல்லாமல்
முடியாது.

தகப்பனையும் தங்கச்சிகளையும்

“தேனொழுகி” என்பாள் !

சோத்தைவிட பலகாரமே இவர்க
ளுக்கு உசுரு. அடுப்பங்கூடத்தில்
பலகாரமணமே கடுந்தூக்கலாக இருக்கும்.
சாதிகளில் “உண்டுகெட்ட சாதி” (தின்று
கெட்ட)

என்றும் இப்பதாக முதுமொழி சொல்லும்.
ஒருநாள் தகப்பனிடம் கடைக்குட்டிப்
பொண்ணுசொன்னாள்: “மூத்த அக்காவெ
சீக்கிரம் தூரத்துல கல்யாணம் கட்டி
அனுப்பிச்சிறனும் அப்பா” என்றாள்.

அவ்வாறு தான் பார்த்திருக்கிற மனப்பான்மை
இடைக்கல் போன்ற பாவங்கள் என்று.

சும்மாவே நம் குடும்பத்தின்
"தினந்தி குடும்பம்" என்று பெயரிட்டுள்ளது.

வந்த மனப்பான்மை, எதிர்பார்ப்பு போன்ற

சுடலும் அப்படிதான் தன்னை அழைக்கிறது

வந்திருக்கிற தம்பத்தும் என்று தப்பி

கொண்டு
நாடு நோக்கி நோக்கி எதிர்பார்ப்பு

யும் தருவதும் என்று கேட்டார்கள்

என்.
நம்பிக்கை தருவதும்; பல்பேரம்.

மேதான் தந்தவர்களை அன்புடன்

அருளும் என்று தப்பிவிட்டான்.

அன்புடன் வந்த தம்பத்தும்

குடும்பம். அதனால்தான், எல்லாருக்கும்

வந்த அன்பு தருவதும்.

அவளுக்கு இனிப்பா . . . த்திங்கிற மாப்பிளைதாம்
கிடைக்கப் போறான் பாருங்க” என்றாள்.

சும்மாவே நம்ம குடும்பத்தெத்
“திண்ணிக்குடும்பம்”ன்னு பேசிக்கிடுதாகெ.
வர்ரமாப்பிளை, நெய்யிலெதாம் பலகாரம்
சுடனும் அப்பத்தாம் திம்பேன் என்கிறவனா
வந்துட்டாத் தும்பம்தாம்” என்றான் தகப்பங்
காரன்.

நாமும் ஒரு நளைக்கி நெய்யிலபலகா
ரம் சுடுவமே என்று கேட்டாள் சின்ன
வள்

நல்லாத்தாம் இருக்கும்; பாப்போம்.
முதல்லெ முத்தவளுக்குக் கல்யாணம்
ஆகணும் என்றான் தகப்பங்காரன்—

ஆம்பிளை வாரீசு இல்லாத
குடும்பம். அதனாலெ, பொண்ணுக்கிற
வருக்கு அய்வேசு கிடைக்கும்.

தென்கிழாலை, கல்யாணம் கழகம்.

அநேகபுலனை அமைச்சுது,

பெருந்தலை அமையாமெ, தன்னி

அமைச்சுது; என்னைமேலும் பயன

தூதர்த்தலை.

மேற்புறம், பின் அமைச்சு தனம்.

'செல்லாபெல்லா' என்று திரியாது ஆய்.

அவம் உண்டு வெவ்வேறுகின்று

கூடுபவன்.

மேத்தவ யோகம் காரிதாம், என்னு

வினாது.

கூடத்தலை பங்குது மனைவர்த் தெனில்

காழும் நாளாளரியா கரியாயிட்டது.

கூடுபவன் அமைச்சுது கட்டிதலை

"தன்னோடும் திண்புதுறா" என்று சத்தம்

தின்னுபொயிட்டது.

ஆனகம் பட்டது பொரு கலயம்

கலயமே நெய்யெ வாங்கி விதவிதமா

என்கிறதாலெ, கல்யாணம் கூடிவரும்.

அதேபோலெ அமைஞ்சது.

பக்கத்துலெ அமையாமெ, தள்ளி

அமைஞ்சது; ரெண்டு மூணுநாள் பயண
தூரத்திலெ.

மாப்பிளை, நல்ல அமைஞ்ச குணம்.

‘சல்லாபுல்லா’ என்று திரியாத ஆளு.

அவம்உண்டு வேலெஉண்டு என்று

இருப்பவன்.

மூத்தவ யோகக்காரிதாம், என்று

ஆனது.

தூரத்துல ங்கிறது மலைவாத் தெரிஞ்

சாலும் நாளாசரியா சரியாயிட்டது.

இப்பொ அடுப்பங்கூடத்துலெ

“தினோமும் இனிப்புதானா” என்கிற சத்தம்

நின்னுபோயிட்டது.

ஆசைப் பட்டது போல கலயம்

கலையமா நெய்யெ வாங்கி, விதவிதமா

பலகாரம் பட்சணம்னு வெளுத்துக் கட்டுனாங்க.

நெய்ச்சோறு மூணுநாளைக்கு ஒருக்கெ,

முழங்கை வழிய.

மழைகள் ஒழுங்கா முறைப்படி

பேய்ச்சிக்கிட்டே இருந்தா கரிசல்க்

காரன் ராஜாதான். ஒருத்தனையும் மதிக்க

மாட்டாம்.

கிள்ளிக் கொடுக்க வேண்டிய இடத்தி

லெல்லாம் அள்ளிக் கொடுப்பாம். காலு

மேலெ காலு ரட்ணக்காலு போட்டுக்கிட்டு

எவண்டா எனக்கு நிகரு? ங்கிற மாதரி

நிமிந்து பேசுவாம்.

இதெக் கேட்டுக்கிட்டே இருக்கிற

வருணன் (மழையன்), அப்படியாடா

இருஇரு ன்னு நாலுவருசம் மூணுவருசத்

துக்கு ஒருக்கெ போட்டுஎடுத்துருவாம்!

மப்பு அமுங்கலென்னு தெரிஞ்சா அஞ்சிவருசம்

பத்து வருசம்ன்னுபோட்டு வறுத்து எடுத்துருவாம்.

.....

मंदा

ف.

28010.

অন্য

பயனார்.

is

30

وہ:

E. i.

180214:

அந்த வருசம், அடுத்த வருசம், அதுக்கடுத்த
வருசம் ன்னு, அஞ்சி வருசத்துக்கும் மேலேயே
போட ஆரம்பிச்சிட்டது. பஞ்சம்வந்துவிட்டது.

பஞ்சத்தைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டால்மட்
டும் தெரியாது; அதை அனுபவித்தவர்களுக்குத்
தான் அதன் கொடூரம் தெரியும்.

உலகத்தின் பாரம் குறைய யுத்தமும்
பஞ்சமும் என்று சொல்லியிருக்காம்.

ஊரிலுள்ள மக்களெல்லாம்
பஞ்சம்பிழைக்க எங்கெல்லாமோ போனார்
கள்.

பார்த்தால் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க
முடியாத அளவுக்கு மெலிந்துபோனார்கள்.

நம்ம பெரியக்கா இருக்க ஊருக்குப்
போவமா என்று கேட்டார்கள் தங்கச்சிகள்.
சம்மந்தகாரங்க வீட்டுக்குப் போறாதாவது
என்று மனசு சொன்னது; போகலாம் என்று
சொன்னது வயிறு.

அந்த உலகு கைஞ்சலா தூறல்

நடக்கத் தீர்வுவாம் நெய்யென

நாயுநாகம் சூதும்; சூடையா ஆதும்

கூவுளை அன்று புறப்பட்டாகின்.

தடைக்கத்தின் திண்புறவென்றான் நடந்துகின்.

நடக்க நடக்க, துணிந்து வளங்க நடந்தாகின்.

சுவுழம் மறாநாகம், அதுவுடும் மறாநாகம்

துவழந்துவளங்கொள் போக முடிந்தது.

போகப் போக மனதிற்குள் அங்கெனத்
மனதிற்குள் படுவது

கூட்டுதல்கள் தின் உருவம் வளங்கொள்

போகவும் போகிடுங்கே.

கூடவும் அப்போகம் காணாத்

வெறுப்பாம்? அங்கே மனதில் தோன்றின்

கேட்குகே.

கொடுங் யாருடைய கொடுப்பட்டு திடருத்

நாடு?

உருவம் உருவியும் போல!

திருக்கொடியை.

"வாயைத் திறந்து, அங்கே சென்றுவந்தும்."

அந்த ஊரு கொஞ்சமா தூரம்
நடக்கச் சீத்துவம் வேனுமே
நாலுநாளும் ஆகும்; கூடவே ஆகும்.
கடவுளே என்று புறப்பட்டார்கள்.
தொடக்கத்தில் நின்றுகொண்டுதான் நடந்தார்கள்.
நடக்க நடக்க, குனிந்து கொண்டு நடந்தார்கள்.
அதும் மறாநாள், அதுக்கும் மறாநாள்
தவழ்ந்துகொண்டுதான் போக முடிந்தது.
போகப் போக மனிதர்கள் அங்கெங்க படுத்துக்
கிடந்தார்கள். இனி உருண்டு கொண்டுதான்
போகணும்போலிருக்கு.
கடவுள் எப்பொக் கண்ணத்
தொறப்பாம்? எங்கோ மனிதக் குரல்கள்
கேக்கிறதே.
காலில் யாருடைய காலோபட்டு இடருகி
றதே?
உருண்டே வந்துட்டிக போலெ!
சிரிக்க முடியலெ.
“வாயெத் தொறங்க, கொஞ்சம் கஞ்சிஊத்துறம்.

'சுத்தவரதர்ப்பு' என்னு கையிலே எழுதினது.

தீய நெருக்கடி கண்ட வந்திட்டது!

சுண்ணீர் பந்தப் போல கந்தைப்

பந்தம் புண்ணியவான்மன் இன்னொருவர்

புண்ணியவான்மன் இன்னொருவர்.

வானம் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது;

பொருள் கைம், மருந்துகம் கிண்ண.

எ தூத்துவர வரணனுக்கு மணமீன்னை.

இவர்களுக்கும் உட்கார் முகந்தது.

தரையின்^{புன்} முனைத் திருப்பது கண்டிருந்தே

தெரிந்தது. பச்சைப் புன் பார்த்தும் இட

மெய்யும் பச்சைப் புன்.

முன்னின்று ஆனையொருமேகை

கிடைத்திடத் தெரியது, இவ்வரை

தயாராகவும் உடம்பிழந்தது கைண்டாகள்.

பெயர்வெல்லியும் உறுவு வெல்லியும்

உயிரிடத் தெரிதலானினர்.

*

‘கஞ்சி வரதப்பா’ ன்னு கதையில் கேட்டது.

இப்ப நெசமாவே கஞ்சி வந்துட்டதா!

தண்ணீர்ப் பந்தல் போல கஞ்சிப்

பந்தல். புண்ணியவான்கள் இருக்கிறார்கள்;

புண்ணியவான்கள் இருக்கிறார்கள்.

வானம் கண்ணுக்குத் தெரிந்தது;

பொட்டு மேகம், மருந்துக்கும் இல்லை.

எழுந்துவர வருணனுக்கு மனமில்லை.

இவர்களுக்கு உட்கார முடிந்தது.

தரையில் புல் முளைத் திருப்பது கண்களுக்குத்

தெரிந்தது. பச்சைப்புல் பார்க்கும் இட

மெல்லாம் பச்சைப் புல்.

மூக்குநிறைய்ய ஆசையோடு மூச்சு

இழுத்துவிடத் தோணியது. ஒருவரை

யொருவர் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

பெயர்சொல்லியும் உறவு சொல்லியும்

கூப்பிட்டுக் கொண்டார்கள்.

*

அ! இதுதான்; இதுவேதான்

அந்தவகர்.

சத்தம் போட்டுக் கப்பிட்டார் கன், பெரியவன்

பெயர் கொஞ்சித் தட்டிட்டார் தன்.

தன்னையே இத்தனை

அவ்வளவு நாயின கொஞ்சன்

உட்கூத்துக் கொடுத்தவன்.

நனையப் போட்ட உத்தரவுப்

கமழ்ப்புன்னையும் பெரிய ஆட்டுநன்

போட்டு ஆட்டிச் சொன்னிருந்தான்

அந்நேரத்தில் ஆன்னைப் போய் நான்

பெரும் கொட்டி வட்டை என்ன

வந்து ஆட்டுநன் குழுவின் தனியின்

தெற்கையத் தட்டி உடைப்பதுபோல

உடைத்தப் போட்டு உடைமல் ஆட்டி

னார்.

ஆட்டுப் போடு தனது நாயினால் அப்பனை

யும் தன்னைமாதையும் கொஞ்சினான்.

ஆ! இதுதான்; இதுவேதான்
அந்தஊர்.

சத்தம்போட்டுக் கூப்பிட்டார்கள், பெரியவளின்
பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டார்கள்.

என்னமாயமோ இந்த ஒலி
அவளுடைய பிரியமான காதுகளில்
விழுந்திருக்குமோ தெரியலை.

நனையப்போட்ட உளுந்தையும்
கம்மம்புல்லையும் பெரிய ஆட்டுரலில்
போட்டு ஆட்டிக் கொண்டிருந்தவள்
அரங்கு வீட்டினுள் ஓடிப்போய் நாலு
பனங் கருப்பட்டி வட்டுகளை எடுத்து
வந்து ஆட்டுரலின் குழவியின்தலையில்
தேங்காயைத் தட்டி உடைப்பது போல
உடைத்துப்போட்டு வேகமாய் ஆட்டி
னாள்.

ஆட்டும்போதே தனது பிரியமுள்ள அப்பனை
யும் தங்கைமார்களையும் சொல்லிக்கொண்

டார், தினிப் பூனா அம்மடிப் பிடியத்;

உசுடு என்னு கொல்லிக் கொண்டார்.

உடனே கடுப்பட்டிப் பனியாரத்துகும்

மாவாட்டத் தொடங்கினான், வெண்ணைய

உருத்தி எய்யவேண்டி பனியாரம் கட்டார்.

தவழ்ந்துகொண்டே அவர்கள்

லீட்டுக்குள் வரவும், தீயவட்டச்

கூக்குகின் கடுப்பட்டித் தோகைகளையும்

கினிப்புப் பனியாரங்களையும் ஸுர்த்து

கொடுத்தார்.

சூவலோடு எடுத்தது துன்பார்க்கின்ற

நினைத்ததுக்கு மாறாக, அவைகளைத்

தொடர்மன், சீராமாது ஷோவது

எய்து கொட்டன் தாங் கதக்கு ஸ்ரேய

கெட்டார் தளம்!

தினிப்புகளாதி தின்னு தன்னு

நாக்கு செத்துப்பொயிக் கிடக்கு

ஸ்ரேயர் தளம்! =

டாள். இனிப்பூன்னா அப்படிப் பிரியம்;
உசுரு என்று சொல்லிக் கொண்டாள்.
உடனே கருப்பட்டிப் பணியாரத்துக்கும்
மாவாட்டத் தொடங்கினாள். வெண்ணெயை
உருக்கி நெய்யிலேயே பணியாரம் சுட்டாள்.

தவழ்ந்து கொண்டே அவர்கள்
வீட்டுக்குள் வரவும், சிறிய வட்டச்
சுளகுகளில் கருப்பட்டித் தோசைகளையும்
இனிப்புப் பணியாரங்களையும் வைத்துக்
கொடுத்தாள்.

ஆவலோடு எடுத்துத் தின்பார்கள் என்று
நினைத்ததுக்கு மாறாக, அவைகளைத்
தொடாமல், காரமாக எதாவது
செய்து கொடேன் எங்களுக்கு என்று
கேட்டார்களாம்!

இனிப்புகளாத் தின்னு தின்னு
நாக்குக செத்துப்போயிக் கிடக்கு
என்றார்களாம்!

"கருட்புதுவையுக்குக் கருட்புருசு;

வேம்பு துன்னையுக்கு வயிற்றன்ருசு" என்று

உதாண்து சொல்வடைக்குத்தம் சரி.

"மீளகாவையக் கொண்டா; மீளகாவைக் கொண்டா"

என்றார்க்குளாம்.'

வயிற்றுக்குமுன்னாமை நாக்கு ஜோத்துப்

பொயருடம். *

*

'உருவத்துக்கு கவ்வாம்

சுமைச்சுக் கைப்படிக் கொண்டிருந்த இத்திவிவள்

சுரப்பிடத் தொடங்கியதைப் பார்த்து

மெய்த்துடிருநாள்.

முதல்வெய்யைத் தன்னடிய

எடுத்து குடம் குடமா தணைவென் கைப்படி

கொண்டாள். தவையெய் துணிநிழியிது

பொய் நிதிஞ்சு முடிச்சிட்டு, தவையடி

உதாணத்தாவை உடையும்துணைத்

காவை துணியை மட்டும் மறத்திட்டிட்டு

கிணைக்கு முன்னாமைவந்த 2க்கார்தா.

“கரும்பு தின்னவனுக்குக் கரும்பு ருசி;
வேம்பு தின்னவனுக்கு வேம்புதான் ருசி”ன்னு
சொன்னது சொலவடைக்குத்தாம் சரி.
“மிளகாயெக் கொண்டா; மிளகாயெக் கொண்டா”
என்றார்களாம்.
வயித்துக்கு முன்னாலெ நாக்கு தோத்துப்
போயிரும். *

*

ஊருஉலகத்துக்கு எல்லாம்
சமைச்சிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்த இந்த இவள்
சாப்பிடத் தொடங்கியதைப் பார்க்க
நேர்ந்தது ஒருநாள்.
முதல்லெ பச்சைத் தண்ணியெ
எடுத்து குடம் குடமா தலையிலெ கொட்டிக்
கொண்டாள். தலெமுடியெ துணிபிழியிறது
போலெ பிழிஞ்சிமுடிச்சிட்டு, தலெயத்
தொடைக்காமெ உடம்பையும் தொடைக்
காமெ துணியெ மட்டும் மாத்திக்கிட்டு
இலைக்கு முன்னாலெவந்து உக்காந்தா.

சுப்பிரீம்தட்டாவை பருக்கையை இணையவை

தள்ள ஆரம்பிச்சதும் பொதுப் பொதும் ன்னை.

"மிதுவென்னை; அங்குயிக்குச் சோறு

வச்சுமாதிரியா, நல்லகதிலுதாம்!

தொடிகுந்த எதும் இவண்ணம் துட்டா.

மொரு மட்டுமே பொதுவாட்டா.

தொட்டுக்கிட?

வடும் வடும்

கண்ணதப்பெ ருணைய அப்பதாம்

வெகித்திடு நில்லன் னையினை போட

எட்டுத்தி ஒடுகிறாய்க அங்கும்கா

வத்தல்; நுணுக்கிய கவலிப்பு ஏறாணாய்ப்

போட்டது.

அதற்குத் தை அங்குள் இடுபட்டி.

அவ்வாறாவை கண்டிடுவாய்கநும்

உயர்ந்தபடி யிருக்கை, அதுதனை

இவல் முயலாமல் சாப்பிட்டாக.

பக்கத்தி பங்கு கிடுக்கி

கிட்டிருந்த பாட்டி, சண்ணாவையே

சிப்பிலித்தட்டாலெ பருக்கையெ இலையிலெ
தள்ள ஆரம்பிச்சதும் போதும் போதும் ன்னா.

“இதுயென்னெ; காக்காயிக்குச் சோறு
வச்சமாதிரியா. நல்லகூத்துதாம்!

தொடுகறிக எதும் வேண்டாம் னுட்டா.

மோருமட்டுமெ போதுனுட்டா.

தொட்டுக்கிட?

வரும் வரும்

கண்ணகப்பெ நெறைய அப்பதாம்

கொதிக்கிற நல்லெண்ணெயிலெ போட்

டெடுத்த ஒருசிரங்கெ காஞ்சமிளகா

வத்தல்; நுணுக்கிய கல்லுப்பு தாராளமாய்ப்

போட்டது.

அடியாத்தெ என்றாள் ஒருபாட்டி.

எல்லா ரோடெ கண்புருவங்களும்

உயர்ந்தபடியிருக்கெ, அதுகளை

இவள் பிரியமாச் சாப்பிட்டாள்.

பக்கத்தில பாக்கு இடிச்சிக்

கிட்டிருந்த பாட்டி, கண்ணாலெயே

கண்ணைக் காட்டி, அது அப்படித்தாம்.

கோட்டை அருப்புக் கண்ணாலிண்ணா

தூணும் காப்பிடத் தோண்டி எண்ணு.

*

2

'வெள்ளைச் செலைக் காவம் முடிந்தது'

ன்னும் தொண்ட முடிய என். ஆனாலும்,

"நா கண்டாங்கிச் செலை கிட

முடியாது" ன்னு காவலன்

கொல்லிவிட்டான் கிந்தனைகள்,

வெள்ளை நிறமும் ஒரு நிறம்தான்.

அதை, வேண்டும் என்னுதான் கிவந்ததும்

வெந்திருக்கிறார் தன்.

வண்ண வண்ணமான ஆடைகள்

என்றால், மனை அலைபாயும் என்ரு

ஒரு கணம்!

கண்ணெக்காட்டி, அது அப்படித்தாம்.
கோட்டை அடுப்புக்கு முன்னால நின்னா
ஒண்ணும் சாப்பிடத் தோணாது என்றாள்.

*

2

‘வெள்ளெச்சேலைக் காலம் முடிஞ்சது’
ன்னும் சொல்ல முடியலெ. ஆனாலும்,
“நா கண்டாங்கிச்சேலை கட்ட
முடியாது” ன்னு கராலாச்
சொல்லிவிட்டாள் இந்த இவள்.
வெள்ளை நிறமும் ஒரு நிறம்தான்.
அதை, வேண்டும் என்றுதான் இவர்களுக்கு
வைத்திருக்கிறார்கள்.
வண்ண வண்ணமான ஆடைகள்
என்றால், மனசு அலைபாயும் என்று
ஒரு கணக்கு!

இந்த 'சுருத்தும்' நிறம், ஒரு கனியாகத்

தோடும் கட்டின்ன. சூன்யாகத்தும்

என்று ஒரு வண்ணத்தை (துவர) வைத்

திருத்திராகம். வெள்ளையில் அகூத்தர்

செய்யும்,

துணிதெய்துக் கந்திரங்கம் வருவதற்கு

முன்னால், நாட்டையிலிருந்து தூண்
நெறல்

— சுவரத்திற் போவதற்கு முன்னால் —

அப்படியே தந்திக்குப் போய் வரும்.

புது வேட்டி என்பது அதுதான்.

இந்த துவல் சுவரை வண்ணம்

சேவைகளை உடுத்த மாட்டான். வெள்ளை

வைத்து சுவரையான சேவைகள்

உடுத்த மாட்டான். அவனை துணைத்து

உடுத்தவான். லிபித்தை கண்டி

ரவுகளை அக்கலவர்த்தி மென்துப் போவவே

இந்த ‘காரிக்கம்’ நிறம், ஒரு சன்யாசத்
தோடும் கூட்டில்லை. சன்யாசத்துக்கு
என்று ஒரு வண்ணத்தை (துவர்) வைத்
திருக்கிறார்கள். வெள்ளையில் அழுக்குத்
தெரியும்.

துணிநெசவுக்கு எந்திரங்கள் வருவதற்கு
முன்னால், ராட்டையிலிருந்து நூல்
நேராக

– சலவைக்குப் பேவதற்குமுன்னால் –
அப்படியே தறிக்குப்போய்விடும்.

புதுவேட்டி என்பது அதுதான்.

இந்த இவள் சலவை வெள்ளைச்
சேலைகளை உடுத்தமாட்டாள். வெள்ளாவி
வைத்து சலவையான சேலைகள்
உடுத்தமாட்டாள். அவளே துவைத்து
உடுத்துவாள். லவுக்கை என்கிற
ரவுக்கை அக்காலத்து பெண்கள்போலவே

கிவரம் அனந்தினை

குதிக் குதிக் தாப்பிடமல் பகிர்

கிழங்குமட்டும் தாப்பிட்டு,

தூங்கிப்போது தனக்கு அனாதைத்

தன் சொல்லமல், தனையை மண்ணின்

வெத்திக் கொண்டு படுப்பவனாத

கிடுக்தவர்,

வெயும் காதி, வெயும் கருத்து,

வெயும் அகி, வெயும் தால் வெயும்

வெத்து மனிக்.

பார்க்கும்படியாக கிடுப்பது ஊனார்

என்ற அவனடைய மட்டிப்பதில்

மட்டுமே தனவகிள்ளாத கிடுக்தவர்.

புருசன் செத்துப்பொருள்

கடவை போட்டுப் பொதுத்தனம்

கொத்துக்குப் பிறகு, கிடுக்தவன்

கிடுக்தவன் குப்பைகொள், வெண்கிலும்

அட்டில் வெண்கிலும் என்ற கிடுக்தவன்

இவளும் அணிவதில்லை.

ருசிக்குச் சாப்பிடாமல் பசிக்
கும்போதுமட்டும் சாப்பிட்டு,
தூங்கும்போது தலைக்கு அணைவைத்
துக் கொள்ளாமல், தலையை மண்ணில்
வைத்துக் கொண்டு படுப்பவளாக
இருந்தாள்.

வெறும் காது, வெறும் களுத்து,
வெறும் கை, வெறும் கால் வெறும்
வெத்து மனுசி.

பார்க்கும்படியாக இருப்பது வெளேர்
என்ற அவளுடைய மாட்டுப்பற்கள்
மட்டுமே. தலை கொள்ளாத கருங்கூந்தல்.

புருசன் செத்துப்போனால்
கூடவேபோட்டுப் பொசுக்கிவிடும்
காலத்துக்குப்பிறகு, இருந்தால் சவம்
இருந்துவிட்டுப்போகிறாள்; வேலைக்கும்
ஆட்கள் வேணுமே என்று பிறந்தவீட்டில்

வைத்திக் கொண்டார் அவர்.

சும்தாரிகள் விடுதலை நாளை அயர்ந்து

வெண்ணைச் செவ்வைச் சிவந்த திருநீர்தான்

கூலிபெயர்த்த ஆட்கள் மீதம் தூண்டு.

கவர்க்கு நாய் கெண்கள் எடுக்கவேண்டும்

டாம்; காரிந்தம் துணிதலைப் பார்த்தும்.

இந்தத் துணைக்கு "பயணப் பீஸ்" என்று

பெயர் உண்டு.

ஆமணக்குவெட்டைத் தெய்வம்

பொருட்கு அட்டைகள் எண்ணும்;

அட்டைகள் வேண்டிய பொருட்கு

பிழிந்தான் தென்பவம்.

*

தேவன் இந்த உலகம் தவறையொரு

செய்யுடியாத நடந்து வந்துவந்து

தான்.

இந்த உலகம் வாழப் படியில் ஒரு படை

உட்கார்த்து அண்ணைத் துடைத் தொண்டர்

பயிற்சிப் பட்டி அட்டைகள்.

வைத்துக்கொண்டார்கள்.

சம்சாரிகள் வீடுகளில் நாலு அய்ந்து
வெள்ளைச் சேலைக் காரிகள் இருந்தால்
கூலிவேலைக்கு ஆட்கள் மிச்சம்தானெ.
கலர்கலராய் சேலைகள் எடுக்கவேண்
டாம்; காரிக்கம் துணிகளேபோதும்.
இந்தத் துணிக்கு “பயணப்பீஸ்” என்றும்
ஒரு பேர் உண்டு.

ஆமணக்குவிதைகளைச் செக்கில்
போட்டு ஆட்டினால் எண்ணெய்;
ஆட்களை வேலையில் போட்டுப்
பிழிந்தால் செல்வம்.

*

ஒருநாள் இந்த இவள், கவலையோடு
தெருவழியாக நடந்து வந்துகொண்டிருந்
தாள்.

ஒரு வீட்டின் வாசப்படியில் ஒரு பாட்டி
உட்காந்து கண்ணீரைத் துடைக்கொண்டிருப்
பதை இவள் பார்த்துவிட்டாள்.

பார்த்ததும் நின்றுகள்.

என்னை அதுவை அம்மா மனைக்கு

என்று சொல்லும், தனது உயிர்

தொடுவாக்காய்,

பசுமரக் கிணர் குடியாமல்

பலருயரக பருத்தொண்டிடுவதைத்

கண்டுகொண்டு பார்த்துக்கொண்டே தனி

என்று.

உள்ளே எட்டும் பார்த்தான்.

நிறைவேனைப் படி, அருவியும்

பருப்பதனால் அறியப்படும்

கொண்டிருந்தது. கண்டதும் படி

செத்துமரத்தியைந்தது இப்படித்

தான்; என்னெய்யிடுது அம்மே.

சுந்தியும் கிடைக்காது மந்தவர்

தன் கவணியோடு பார்த்துக் கொண்

பாடுகிறான்.

"இருக்கிறேன்; இதை இப்போதுவந்ததும் "

என்று அவர்கள் பேசினால் இவன்.

பார்த்ததும் நின்றாள்.

என்னெ கவலைஅம்மா உனக்கு
என்று கேட்டதும், தனது வீட்டின்
தொழுவைக்காட்டி,

பசுமாடு ஈனமுடியாமல்
படாதபாடு பட்டுக்கொண்டிருப்பதைக்
கண்கொண்டு பார்க்கமுடியலெ தாயீ
என்றாள்.

உள்ளே எட்டிப் பார்த்தாள்
நிறைசினைப் பசு, எழுவதும்
படுப்பதுமாய் ஆறாட்டப் பட்டுக்
கொண்டிருந்தது. தலை ஈத்துப் பசு.

நேத்து ராத்திரியிலிந்து இப்படித்
தான்; என்ன செய்யிறது அய்யோ.

சுற்றிலும் குழந்தைகளும் மற்றவர்
களும் கவலையோடு பார்த்துக்கொண்
டிருந்தார்கள்.

“இருக்கட்டும்; இதோ இப்பொவந்திருதேம்”
என்று வேகமாய் போனாள் இவள்.

உடற்கூலட்டைப் பார்த்து ஓட்டும்

நடைமுறைப் போனான், அடக்கின்

துடைந்ததும் ஒரு முயற்சிக்கே

பெரியது, ஒரு மகிழ்ச்சி! உலகத்

தங்குதே புதுமையின் வாய்ப்பைப் போட்டுத்

என்று சொல்லிச் சொன்னான், முயல்

பெரிய அகத்தினை எய்தப் பார்த்துப் போனான்.

அங்குப் பெயர்ச்சொல்லாத பத்திரிகை நிறையவை

அங்கே கிழிந்த, சுவைகையைக் கண்டது

சைவெழுத்துக் குழப்பிடலாம்.

தன்னைக்கு எந்த திருநாள் ஆகும்

என்பு அகட்டுச்சொன்னு, திருச்சொல்லி

இன்னது உலகமாய்ப் பார்த்து கைநிறைய

வைத்திச் சொன்னு, அதை ஓட்டும் நடைபோட்டு

அங்கிருந்து புதுப்பிட்டான்

கைகளைக் குள் பத்திரிகை கிடுகி

கூம்போது உலகமாய்த் தை உலகமாய் ஓட்டும்

உடங்காட்டைப் பார்த்து ஓட்டமும்
நடையுமாகப் போனாள். காட்டுக்குள்
நுழைந்ததும் ஒரு முயல் குறுக்கே
ஓடியது. ஒரு சந்தோசம்: உலகத்
துக்கு ஒரு புது உயிர் வரப் போகிறது
என்று சொல்லிக் கொண்டாள். முயல்
ஓடிய அதே திசையைப் பார்த்துப் போனாள்.
அந்தப் “பெயர் சொல்லாத பச்சிலை” நிறையவே
அங்கே இருந்தது. மூலிகையைக் கண்டதும்
கையெடுத்துக் கும்பிட்டாள்.

இண்ணெக்கு எந்த திசை சூலம்
என்று கேட்டுக்கொண்டு, கிழக்கேபார்த்து
குனிந்து வேகமாய்ப் பறித்து கைநிறைய
வைத்துக்கொண்டு, அதே ஓட்டம் நடையோடு
அங்கிருந்து புறப்பட்டாள்.

கைகளுக்குள் பச்சிலை இருக்
கும்போது வாய்வார்த்தை கூடாதுயாரிடமும்.

நகையப் பொத்திகெண்டு உடுக்கு

ஈரைப் பார்த்தானே மெகன் தெரிந்து

கொள்வந்தன்; டக் டக் கெண்டி

வெளி உதவிட்டு இதுபுகள்

கொள்வந்தன், அதைப் பார்த்து

குழந்தைகள் சந்தோசம் கொள்வந்தன்!

வம்புக்காகப் பை சைர்

அப்படி வருவந்தனும் பேசுது

கொடுத்துப் பார்ப்பான். குழந்தை

கூடினே ஸ்வாமே இவ்வளவுபாட

குத்தான்!

இப்போது டேரே அந்தம்

பட்டிப்போய்து என் னு இவ்வளவு

கொண்ட பார்த்துக் கொள்வந்தன்,

புகழ்நீண்ட அப்படியே இவ்வளவு.

வந்த சுவன், பொத்திய கைகளை

வணங்குதேவ்வி உயர்த்தினான். வானத்தி

அப்படி உயரே என்னை இவ்வளவு?

கையைப் பொத்திக்கொண்டு வருகிற
சீரைப்பார்த்தாலே மக்கள்தெரிந்து
கொள்வார்கள்; டக் டக் கென்று
விலகி வழிவிட்டு ஒதுங்கிக்
கொள்வார்கள். அதைப் பார்க்கவே
குழந்தைகள் சந்தோசம் கொள்வார்கள்;

வம்புக்காகவே சிலர்

அப்படி வருகிறவர்களிடம் பேச்சுக்
கொடுத்துப் பார்ப்பார்கள். குழந்தை
களுக்கு எல்லாமே ஒருவிளையாட்
டுத்தான் !

இப்போது ஒரு அற்புதம்
நடக்கப்போகிறது என்று ஒருவருக்
கொருவர் பார்த்துக் கொள்வார்கள்.

பசுவின்நிலை அப்படியே இருந்தது.
வந்த இவள், பொத்திய கைகளை
வானத்தைநோக்கி உயர்த்தினாள். வானத்தில்
அப்படி உயரே என்னே இருந்தது?

அங்கே திவ்வங்கு 2 டாஸ்.

நம்முடைய பெரியவர்கள் எல்லாம்

அங்கேதான் திருத்திரங்கு அந்த

விட்டேனே திருவங்கு பெரியவர்

திருத்திரங்கு என்னுடைய டாஸ், மேலே

தான் கையாடல் பிள்ளைகள்.

"மனதை விட்டுத் தள்ளு" என்று

இதரால், எல்லாம் அவன் பார்த்துப்பான்

என்று மேலேதான் கையைக் காட்டு

நாங்கள்.

நமக்கே தீவம் பூத்த வானம் மட்டு

தான் தெரியும். அந்த வானத்திலே

தான் தோ என்று மனது திரும்புக

நது. சும்மா கைக்கு வந்து என்னை

வெளும்.

தடால் என்று திரும்புகிறது.

ஜிங்குதை என்று எச்சரிக்கிறது நம்மை.

அங்கே இல்லாதது உண்டா !

நம்முடைய பெரியவர்கள் எல்லாம்
அங்கேதானே இருக்கிறார்கள். அந்த
வீட்டிலே ஒரு வயசான பெரியவர்
இருந்தாரே என்றுகேட்டால், மேலே
தான் கையை நீட்டுகிறார்கள்.

“மனசை விட்டுறாதே என்று
சொல்லி, எல்லாம் அவன் பாத்துப்பான்
என்று மேலேதான் கையைக் காட்டுகி
றார்கள்.

நமக்கு நீலம் பூத்த வானம் மட்டுந்
தான் தெரியும். அந்த வானத்திலிருந்து
தான் சோ என்று மழை இறங்குகி
றது. சம்சாரிகளுக்கு வேற என்னெ
வேணும்.

தடால் என்று இடிவிழுகிறது.
ஜாக்கிறதை என்று எச்சரிக்கிறது நம்மை.

வண்ணநிருபர்கள் கொண்ட பொன்னின் மை

அடங்கு சந்திரன் படவைத் திருது.

கீழ் வானத்திலிவ்வு திரங்கு

வந்துதான் கீழ் கன்னகை^{தன்}நிம்ம

உன் எத்ப்புத்தெத்தின் மாகும் அநியாச

புது அங்குமாயின் கீழ்த்துவிட்டு

மேலே

பொருள்கின்!

துவன் வானத்திலிவ்வு

எனது போ... எதிர்பார்த்தான் போவும்.

திருவாகுதற்கின் கீழ்த்து பத்தின

உனை ஒரு துணைகூட கீழ்த்துவிடான்

புதைத்தான், பத்தினுடன் மனை

மனைத்தது, கண்ணுபோய் பது

மடபுன்கிடுகெடும்பு கண்டி

குறையின் உன்ன-புத்தி^{கதாட்டு}விட்டு,

உடம்பின்மேல் தடவிக் கெண்ட

போய் பதுகின் அன்று! யின் பத்தின மாகத்

வண்ண நிறங்கள் கொண்ட வானவில்லைக்
காட்டி சந்தோசப் படவைக்கிறது

இந்த வானத்திலிருந்து இறங்கி
வந்துதான் சப்த கன்னிகைகள் நம்ம
ஊர் தெப்பக்குளத்தில் யாரும் அறியாத
படி அம்மணமாய்க் குளித்துவிட்டுப்
மேலே போகிறார்கள் !

இவள் வானத்திலிருந்து
எதையோ . . . எதிர்பார்த்தாள் போலும்.
இரு கைகளுக்குள் இருந்த பச்சிலை
களை ஒரு இலைகூட கீழேவிழாமல்
பிசைந்தாள். பச்சிலையின் மணம்
மணத்தது. கொண்டுபோய் பசு
மாட்டின் இருகொம்புகளுக்கு
இடையில் உள்ள பள்ளத்தில் சொட்டு விட்டு,
உடம்பின்மேல் தடவிக்கொண்டே
போய் பசுவின் 'அறை' யில் பக்குவமாகத்

தெய்வத்தான் பசுவின் கழுத்தை கட்டிப்

பிடித்தான்.

பசு முன்னத்தாய்க்காகளை மண்டி

மேட்டிப் படுத்த நாய்க்காய்க்காயும்

நீட்டி நெட்டி முறிப்பதுபோல் பண்ணியது.
கொஞ்ச நேரத்தில் பசுவின்

அறைவாயில் கிணல் கட்டியது

முன்னத்தாய்க்காகின் வயல்கள் இரம்

புகல் தெரிந்தன.

பறந்ததுக்கொண்ட இரந்த கீழ்க்கொண்டது

மகிழ்ச்சி இரந்தது அல்லாம்

கொட்டும், பெரியவர்களை வல்கள்

அவ்வவர்களை குவியவர்களை

பெய்க்களை உக்கரித்தன.

நீட்டிய முன்னத்தாய்க்காகை

கிணல்கட்டியது முகத்தில் கட்டியதென்பதும்

வட்டெய்யில் மான் கொணையத்தென்பது

வெய்துக்கொண்ட பெய்க்களை

தேய்த்தாள். பசுவின் கழுத்தை கட்டிப்
பிடித்தாள்.

பசு முன்னத்தங்கால்களை மண்டி
போட்டுப் படுத்து நாலுகால்களையும்
நீட்டி நெட்டி முறிப்பதுபோல் பண்ணியது.

கொஞ்ச நேரத்தில் பசுவின்
அறைவாயிலில் கன்றுக் குட்டியின்
முன்னத்தங்கால்களின் வெள்ளைக்குளம்
புகள் தெரிந்தன.

பார்த்துக் கொண்டே இருந்த குழந்தைகளின்
மகிழ்ச்சிக் குரல்களின் ஆரவாரம்
கேட்டதும், பெரியவர்களின் வாய்கள்
அவரவர்களின் குலதெய்வங்களின்
பெயர்களை உச்சரித்தன.

நீட்டிய முன்கால்களோடு
கன்னுக்குட்டியின் மூக்குக் கருப்புதெரிந்ததும்
வீட்டுப்பெரியம்மாள் சேலையைத்திரைத்து
வைத்துக்கொண்டு தயாரானாள்.

பித்தயதாங்கணைடு மீண்டும் ஆவியும்

வந்த சூத்திரம், நெடுஞ்சுரை கிடையா

அருத்து பூமித்தாயைத் தேவிய்புதுமல

தெரிந்ததும், பெரியம்மா அனாதத்தாய்

அருத்தும் வழுத்திச்சென்டெனையின்

'பெண்ணம்பல' சரித்திர அருத்தும்

கிணறுக்குடி. குவையிடலர் பெண்ணின்.

மனுசர் உட்பட காந்தகாலம்

பிரதவத்தைத் துறட்டு நிஞ்சுக்கொட்ட

சிறங்குதல் என்ற 'ரெண்டவது பிரதவம்'

உண்டு. அதற்காகக் கித்திக்கு

கவண்டும்.

சூதன் சுதசுத என்று வலங்குதல்

புனான். வண்ணம் கிற்றி நெண்ணவல்லாம்

முறைத்துத் திடக்கும், எங்கே போனான்

எதுதிடக்கும் என்று தெரிந்தவன்.

நீட்டியகால்களோடு மூக்கும் தலையும்
வந்த சித்திரம், நெடுஞ்சாண்கிடையாக
விழுந்து பூமித்தாயைச் சேவிப்பது போல
தெரிந்ததும், பெரியம்மா அதைத் தாங்கி
இழுத்ததும் வழக்கிக் கொண்டே தரையில்
'பொன்னம்போல' சரிந்த விழுந்தது
கன்னுக்குட்டி. குலவையிட்டார் பெண்கள்.

மனுசர் உட்பட கால்நடைகளும்
பிரசவத்தைத் தொட்டு நஞ்சுக்கொடி
இறங்குதல் என்ற 'ரெண்டாவது பிரசவம்'
உண்டு. அதற்காகக் காத்திருக்க
வேண்டும்.

இவள் சரசர என்று வெளியேகிளம்
பினாள். ஊரைச் சுற்றி என்னெவல்லாம்
முளைத்துக் கிடக்கும்; எங்கே போனால்
எதுகிடைக்கும் என்று தெரிந்தவள்.

கதம்பிடி அளவு நிறண்டக் கொடுக்கடன்

வந்தான். பசுவின் அடியில்கிழிந்த வாரம்

தெய்வத்தின் கிளங்கொடியின் நூல்

யும் அந்த நிறண்டக் கொடுக்கடன்

கட்டி வைத்தான்

தந்தையின் மூல் பசு, கங்குல்கட்டியது

சுத்தமாக நக்த - சூழப்பட்ட வைத்திருப்பான்!

செய்துவந்தது.

கங்குல்கட்டி வட்டையா சூர் வையா

செய்து கொடுத்து கொள்ள ஆகை, அதை

கெட்ட வந்தது, 'சும்காரின்' வந்தது

பிறந்தது ஆனான் வந்தது

வந்தது மூன்றுதான்.

பாப வயாபாபுக்குப் பெட்டைவெளும்

சும்காரின் மூன்று உழு துணை கிண்து

வெளும்.

செய்தது வந்தது பிறந்தது சூழ்க்கட்ட

பாபுபிடுவதில்லை. பாபுபிடுவதில்லை.

கைப்பிடி அளவு பிரண்டைக் கொடிகளுடன்
வந்தாள். பசுவின் அறையிலிருந்து தொங்
கிக்கொண்டிருக்கும் இளங்கொடியின் நுனி
யில் அந்த பிரண்டைக் கொடிகளைக்
கட்டி வைத்தாள்

இதற்கு முன்னால் பசு, கன்னுக்குட்டியை
சுத்தமாக நக்கி – குளுப்பாட்டி வைத்ததுபோல:-
செய்துவிட்டது.

கன்னுக்குட்டி பெட்டையா காளையா
என்று தெரிந்துகொள்ள ஆசை. அதைக்
கேட்டவர்களுக்கு, சம்சாரியின் தொழுவில்
பிறந்தது ஆணென்ன பெண்ணென்னென
ரெண்டும் ஒண்ணுதாம்.

பால்வியாபாரிக்குப் பெட்டைவேணும்
சம்சாரிக்கு மண்ணை உழ காளைக் கன்னு
வேணும்.

சொந்தத் தொழுவில் பிறந்தால் சுழிகள் கூட
பாராட்டுவதில்லை. போக்கிரிக்குழந்தை

திரும்புவாட்டித் திரவா விலைவாட்டுதல்.

என்றெவ்வாழ் பதின்மர் வரும்.
வாய்க்குப் பெரியம்மா ^{வித} ~~எவ்வாழ்~~

கனம் சிம் ஆமா ஆமா கென்று தலைகீழ்

புன்னைக்கிடுந்தான், சந்தைகத்திம்!

திர்த இவனை அவன்தான்

கொண்ட ^{கந்த} பெரியம்மா, 'திர்த நடுவா

கந்தான் எவ்வாறு அனுபவம் இவருக்கு!'

கென்று வாய்க்கு கொண் டான்.

உள்ளும் இருவரும் பார்த்து

"நீ யென்னை பெரியப் பூவா?" என்று

கேட்பாள் (ஆன்மீகம் இவளை).

அப்படி ஒரு கேள்வி கேட்ட ^{திர்த} ~~இவள்~~

பொருத்தமானவை. *

பிறந்துவிட்டால் தூரவா வீசிவிட முடியும்.

என்றெல்லாம் பதில்கள் வரும்.

வீட்டுப் பெரியம்மா எல்லாவிதபதில்
களுக்கும் ஆமா ஆமா என்று தலைஆட்
டிக்கொண்டிருந்தாள், சந்தோசத்தில் !

இந்த இவளை கவனித்துக்
கொண்டேயிருந்த பெரியம்மா, ‘இந்த நடுவய
சில்த்தான் எவ்வளவு அனுபவம் இவளுக்கு’
என்று வியந்து கொண்டாள்.

ஊர்களில் ஒருவரைப் பார்த்து
“நீ யென்னெ பெரிய்ய இவளா?” என்று
கேட்பார்கள் (ஆண் என்றால் இவனா)
அப்படி ஒரு கேள்வி கேட்க இந்த இவள்
பொருத்தமானவளே.

*

*

வினாக்கள் கிடைத்தது முதல்
"மிடாபாவுக்" கல். அது திண்ணைக்கும்

கூள் அகப்பட்டு நீர்வெடும் போகதென்றும்

உருட்டி உருட்டித் தெய்த்தித் தெய்த்தி

மிருதுவாக் அக்கிவிட்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்ததும்,

'எடுத்துக்கொள்ள எடுத்துக்கொள்'

என்று சொல்லுவது போல இருந்ததாம்.

யாருமே அதை உபயோகம்

கித்தித் தூரம் போட்டிருந்ததாம்

அல்லது தவறவிட்டிருந்ததாம்.

அவனிடம் அடுத்தக்கள்

கிடைத்த முதன்பாஸ் உபயோகம்

மரணத்தி, எதிர்ப்புப் பார்த்ததே

*

இவளுக்குக் கிடைத்தது ஒரு
“பிடி அளவுக்” கல். அது ஓடும் தண்ணீருக்
குள் அகப்பட்டு நீர்ஓடும் போதெல்லாம்
உருட்டி உருட்டித் தேய்த்துத் தேய்த்து
மிருதுவாக ஆக்கிவிட்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்ததும்,
‘எடுத்துக்கொ என்னெ எடுத்துக்கொ’
என்று சொல்லுவதுபோல இருந்ததாம்.

யாரும் அதை உபயோ
கித்துத் தூரப் போட்டிருக்கலாம்
அல்லது தவறவிட்டிருக்கலாம்.

அவளிடம் அந்தக்கல்
கிடைத்த முதல்நாள் உபயோக
மானது, கொட்டைப் பாக்கைத்

தமிழ் உணர்ச்சித் துறை,
இன்னொரு வண்ணத் துறை

பாடல் அந்தக் கண்ணைக் கெட்டுவாங்கி அதை

பல கண்ண்களில் பிடித்துப் பார்த்து

தான், "கிந்தை எப்பெயிடுது கிந்தை"

என்று விவரித்தான்.

கி. பழக கம் கிடைக்கிறது

அழர்வம்என்றான். இவ்வாறு பார்த்து

மனசுக்குள் சிந்தித்துக் கொண்டான்;

'திருட்டு முன்னாள்' என்று நினைத்தான்

கொண்டான்!

X

மனசுக்குள், எப்பெயிடுது

கெட்டு எப்பெயிடுது எப்பெயிடுது

பாடல்.

கொட்டித் தீர்க்க வேண்டும்.

அதன் துணைவத் தீர்த்துக் கொள்ள

வேண்டும்.

தட்டி உடைக்கத்தான்.

இன்னொரு வெள்ளைச் சீலைப்
பாட்டி அந்தக் கல்லைக் கேட்டுவாங்கி அதை
பல கோணங்களில்ப் பிடித்துப் பார்த்
தாள், “இதெ எங்கெயிருந்து எடுத்தெ”
என்று விசாரித்தாள்.

இப்படிக் கல் கிடைக்கிறது
அபூர்வம் என்றாள். இவளைப் பார்த்து
மனசுக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்;
திருட்டுமுண்டை என்று நினைத்துக்
கொண்டாள் !

*

மழைகள், பெய்யவேண்
டுமே என்பதற்காகப் பெய்வதில்லெ
யாம்.

கொட்டித் தீர்க்க வேண்டும்.
அதன் திணவைத் தீர்த்துக் கொள்ள
வேண்டும்.

புவிர்ணமி போன்ற சூனத்த

நாடகம், பஞ்சுதொல் படப்புதல்

பஞ்சுதல்வந்த
உறகம், உயட்டை மருகன்.

உறகத்தின் பல முறைகள்

உண்டு; ஸ்வரங்களைச் சூழ கிழ

கங்குலபல.

உச்சு, ஸ்தனய வரை.

கிளியலவும் கிளியல்

கலிப் பஞ்சுதல் நம்பிக்கை; பஞ்சு

துக்குவந்த உயட்டை மருகன் பஞ்சு

மலர் படப்புதல்போல் உறகத்தின்

சுணை பிழைக்கின்றன என்று!

உறகத்தின் பஞ்சு திடாய்-மருக

துக்குதல் - திடாய். நின்னை எப்படி

பிழைத்தது சுணை?

கிளியல் பஞ்சுதல் நின்னைதான்

கிளியல் போன்றது. நாடகங்களைக் கிழ

பொருள் அவைகள் கிளியல்வந்தவற்றை

பவுர்ணமி போன்ற கனத்த
நாட்களில், பருத்திமார்ப் படப்புகளில்
உறகம், பருவத்துக்குவந்த பெட்டை மாடுகள்.
உறாய்தலில் பல முறைகள்
உண்டு; ஸ்வரங்களின் ஏற்ற இறக்
கங்கள்போல
உச்ச ஸ்தாயை வரை.

இன்றளவும் கிராமங்
களில் ஒரு பலத்த நம்பிக்கை; பருவத்
துக்குவந்த பெட்டை மாடுகள் பருத்தி
மார்ப் படப்புகளில்போய் உறசித்தான்
சினை பிடிக்கின்றன என்று!

ஊருக்குள் ஒரு கிடாய்- “மருந்
துக்குக்” கூட - கிடையாது. பின்னெ எப்படிப்
பிடிக்கிறது சினை?

சிலவனப் பறவைகளும் பிராணிகளும்
காணாமல் போகின்றன. நாட்கள் கணக்கில்
போகும் அவைகள் சினையோடு வருகின்றன

சிங்கள இலக்கியங்களை உருவாக்கின.

அவை நம் மீடம்
தொன்வியைப் போனான் துணை நமக்கு

தென்பும!

தொன்வியைத் தான் போனம்; அதன்

மொழிநமக்கு தென்பும.

இந்த "முனை மருந்து" படி

காண வில் பார்த்தும் போக வந்தியாக

முகத் தென்புது வானை டு துக்கிப்

போட்டதென்று. பெரும்பான்மை தான் தான்

துங் இப்போது பாவடை தென்புது மீட்டிப்

போன.

பக்கத்துவான் மருந்துகளை திடுக்கிட்டு.

இதை அங்கு தொண்டுபோய் விட்டிருந்த

வரும் தென்பு பார்த்து வானை துக்கிது.

பாஸ் கரியாக டுயதென்பு அதனால்

திடையின் தென்பு மீட்டி மனது உருவென்பு.

நமக்கு கமம் தென்பு; துக்கு

தொன்வியை முனையெழுத்துத் தொண்ட

அல்லது குஞ்சுகளோடு வருகின்றன.

அவை நம்மிடம்

சொல்லிவிட்டுப் போனால்த் தானே நமக்குத்
தெரியும்!

சொல்லிவிட்டுத்தான் போகும்; அதன்
மொழி நமக்குத் தெரியாதே.

இந்த “முளை பிடுங்கி”ப் பசு
காலையில் பார்க்கும் போதே வித்தியாச
மாகத் தெரிந்தது. வாலை ஒதுக்கிப்
போட்டிருந்தது. பெண்பிள்ளைகளில் சிலர்
தூங்கும்போது பாவடை நெஞ்சில் கிடப்பது
போல.

பக்கத்துணரில் மாட்டுக்கிடை கிடக்கிறது.
இதை அங்கே கொண்டுபோய் விட்டுவிட
லாம் என்றால் பால் தந்து கொண்டிருக்கிறது.
பால் சரியாக ஓயவில்லை. அதனால்
கிடையில் சேர்த்துவிட மனசு வரவில்லை.

நடுச் சாமம் இருக்கும்; கட்டுத்
தரையோடு முளையைஒடித்துக்கொண்டு

பகமட்டு ஓட்டம் பிடித்துவிட்டது.

மனமது வெறு.
மனது நிரந்தரம் வந்துப் பாலின் குகையிற்

துவர்க மனமுவை ^{அந்த} துயில் சூதாத்த

வானுதினை ^{யி} மனத்தொடு "மனையிடுக்த"

மன் வந்துப்பன் துயில் மனமும் இமந்தது

வந்துது வந்துது நிரந்தரம் துயிற்றுத்

துயிற்று உண்ணும் பொது அந்த இனம்

விட மனமுவை. கடைசு கடைசுதான்

தூங்கிப் ^{சுச்சம்} அணைத்தியும்.

அந்த அத்தாத்தியியும்

இவன் அந்த 'காம' தோலவைத்தொடல்

புறப்பட்டான். இப்படிப் பவதனை

நடத்திடுக்தது.

உடங் அபமன் நடுவெய்யுதத்

தான் அத்தொடுதல் பொதுதான்.

இவ பத்தொடுதல் தூத்திதான் தான்

பசுமாடு ஓட்டம் பிடித்துவிட்டது.

மன்மத வெறி

மனித நாக்குக்கு வத்துப் பாலின் ருசியைத்
துறக்க மனமில்லை. அந்தத் தயிர்ச் சாதத்தை
வாழைஇலையின் மணத்தோடு “முளைபிடுங்கி”
யின் வத்துப்பால் தயிர் மணமும் சேர்ந்து
வழித்து வழித்து நாக்கில் தேய்த்துத்
தேய்த்து உண்ணும் போது அந்த ருசியை
விட மனசில்லை. கடேசி கடேசிதான்
தூக்கல், – உச்சம்– அனைத்திலும்.

அந்த அத்தராத்திரியிலும்

இவள் அந்த ‘காம’ தேனுவைத் தேடிப்
புறப்பட்டாள். இப்படிப் பல தடவை
நடந்திருக்கிறது.

உடங்காட்டின் நடுவழியாகத்

தான் அந்த ஊருக்குப் போகணும்.

சில பச்சிலைகள் ராத்திரிகளில்த் தான்

ஒன்றாகவே. அதன்மீது நடவடிக்கை

தரப்படும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது.

பாட்டினாரின் நடவடிக்கைகள். சிறை

மீதுள்ளவர்களை அங்கு உடனடியாக

பிடித்துக் கொண்டு வந்தார்கள்.

உடனடியாகவே.

சிறை உடனடியாக அங்கு.

கொண்டுவந்தது அங்கு வந்தது.

அங்கு அங்கு வந்தது உடனடியாக.

அங்கு அங்கு வந்தது உடனடியாக.

அங்கு அங்கு வந்தது உடனடியாக.

அங்கு அங்கு வந்தது உடனடியாக.

அங்கு அங்கு வந்தது உடனடியாக.

அங்கு அங்கு வந்தது உடனடியாக.

அங்கு அங்கு வந்தது உடனடியாக.

அங்கு அங்கு வந்தது உடனடியாக.

அங்கு அங்கு வந்தது உடனடியாக.

ஒளிவிடுமாம். அதெல்லாம் நாட்டுவைத்
தியர்கள் தான் அறிவார்கள். இவளுடைய
பாட்டனார் ஒரு நாட்டு வைத்தியர். சிறு
பிள்ளையிலிருந்தே அவரோடு உடங்காட்
டுக்குப் பச்சிலைகள் பறிக்க வந்த நினைவுகள்
உண்டுஇவளுக்கு.

இந்த உடங்காட்டு அய்யன்
கோவிலுக்கும் அவரோடு வந்தது உண்டு.
அப்போது இவளோ ஒரு விளையாட்டுக்குழந்தை.
அப்போது அங்கே இவள் ஒரு கனமான
எலி ஒன்றைப் பார்த்தாள். அவ்வளவு கனமான
எலியை இன்றுவரையும் பார்த்ததில்லை!
காட்டில் நடக்கும் எலி வேட்டையைக் கேள்விப்பட்
டிருக்கிறாள்; பார்த்ததில்லை. இதை ஏன்
விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள் என்று பாட்ட
னாரிடம் கேட்டாள். இது அய்யனுடைய
கோயில் எலி; இதைத் தொடமாட்டார்கள் யாரும்.

இனும் என்யுநென்யும் பார்த்து வந்தது உரு.

என்றார். அது பயமில்லாமல் நடமாடிக்
கொண்டிருந்தது. ஒரு தேங்காய்ச் சில்லுவை
எடுத்து அணில்தின்பதைப் போல தின்று
கொண்டிருந்தது.

தேங்காயை விடலை போடுகிறவர்கள்
அவர்களே அதை எடுத்துக் கொள்வதில்லை.
மற்றவர்களுக்கும் மற்றவைகளுக்கும்தான்.
விறகு பொறுக்கிறவர்களின் கண்களுக்குத்
தட்டுப்பட்டால் 'தொவையலுக்காச்சி'
என்று கொண்டுபோய் விடுகிறதும் உண்டு.

சின்ன வயசிலிருந்தே இவள்
காடோசெடியாகத் திரிந்து பயமின்றி
வளர்ந்தவள். குழந்தைப் பருவம்,சிறு
பிள்ளைப் பிராயம் முடிந்து உதப்பழப்
பிராயம் தொட்ட போது, உடல் நெகு நெகு
என்று இருந்த போது, இன்னும் கொஞ்சம்
பார்க்கணும் என்று தோன்றும் பார்க்கிறவர்களுக்கு.

பொதுவாக
மனது உட்கூர்ந்துப் புத்தினை யாது;

புத்தி இருந்ததென எப்பவும் இருந்திருந்தான்
அங்நூல்கள் ஏன் இந்த அளவுக்கு?
அவை கண்டேட்ட நோத்தாத்தொன்றன்; திரும்பின

ஆம் மறந்திருப்பது.
இந்தவயதில் இவனை ஒரு கைகொட்ட,
கொய்க்காடு கொண்ட
கிழவனுக்கு கட்டித் தொடுத்தார்கள்.
அந்தவயதில்,
கன்யாணம் ஆனது அவன் செத்தது

பொய்விட ஐயம் உம் என்ன இருந்தி

ருள் உம் மொள; தண்ணை மீதுவிட்டான்.

இவருக்கு கிடைத்த தெய்வம் நாயு

ஏத்கள் கிழித்தெட்டி காரிகைத் தெய்வ

யுத்தம்.

அந்த உயரத்தின் இவனை ஆக்கிவைத்தது

கட்டித் தொடுத்த வாழா அஞ்ஞானத்தின்

வாடுமே காரிகைத் தெய்வத்தின்.

ஆற்றுவாரின்னை; ஆற்றுவாரின்னை அங்களை.

ஒரு தெய்வம் உண்.

பொதுவாக

மனுச சமூகத்துக்குப் புத்தி கிடையாது;
புத்தி இருந்ததில்லை எப்பவும். இருந்திருந்தால்
அற நூல்கள் ஏன் இந்த அளவுக்கு?
அவைகளை கேட்ட நேரத்துக்குத்தான்; திரும்புன
தும் மாறிவிடும்புத்தி.

இந்தவயசில் இவளை ஒரு கேடுகெட்ட,
நோய்க்காடு கொண்ட
கிழவனுக்குக் கட்டிக் கொடுத்தார்கள்.
அந்த வயசில்.

கல்யாணம் ஆனதும் அவன் செத்துப்
போய்விட வேண்டும் என்று இருந்தி
ருக்கும் போல; கண்ணை முடிவிட்டான்.
இவளுக்குக் கிடைத்த தெல்லாம் நாலு
ஏக்கர் கரிசல்க்காடும் காரிக்கஞ் சேலை
யும்தாம்.

அந்த சமயத்தில் இவளை ஆவிசேர்த்துக்
கட்டிக்கொண்டு வாயாற அழுதவர்கள்எல்
லாமுமே காரிக்கஞ் சேலைகள் தான்.
ஆற்றுவாரில்லை; தேற்றுவாரில்லை அவர்களை.
ஒரு ஜென்மம் வீண்.

வயிறுக்கும் கடும்பசி உண்டு; உடலும்

கும் உண்டு. அந்நித்தவர்க்கும் அநிவாரதன்.

இஃது பத்தினி ஸேவை நின் பொது
பாட்டினான் உடம்புக்குப் போயிடு

தான். "இஃது, சித்தனும் காம்பித்தன

கூடு. வயிற் றுண்டாம் தனக்கா, தீராத(கூடம்)

பசித்தவர்க்குண்டு. இஃது அபகலை

போயிடு கடும்கூடு அந்தர வாய் கந்து

தெய்வவாய் போனான். 'எமன் பித்தனாய்

பேய் அழகி முடியுமா' என்பார்க்கும், திவ்யன்

இன்னும் கையி யெவாது எதாவும்.

இப்பொது அவர்க்கு 'இன்னுக்கு'

மட்டும் நெடுவது போல இருந்தது.

காங்கின் வனத்தின 'இன்னுக்கு அழகி'

வாய்; தன்னைக் கெடுத்த மட்டா

தான்.

வயிறுக்கும் கடும்பசி உண்டு; உடலுக்
கும் உண்டு. அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள்.
ஒரு பச்சிலை வேட்டையின் போது
பாட்டனோடு உடங்காட்டுக்குப் போயிந்
தாள். “குழந்தே, சித்த நேரம் சாமி பக்கத்துல
இரு. பயம் வேண்டாம். தவிச்சா, நீராவி(குளம்)
பக்கத்துலதாம் இருக்கு ஒரு எட்டுலே
போயி குடிச்சிட்டு வந்துரலாம் என்று
சொல்லிவிட்டுப் போனார். ‘எமன்பிள்ளையெப்
பேய்அடிக்க முடியுமா’ என்பார்கள். இவளை
ஒன்றும் செய்ய யேலாதுஎதாலும்.
இப்போது அவளுக்கு ‘ஒண்ணுக்கு’
மட்டும் நெருக்குவதுபோல இருந்தது.
சாமியின் வனத்துலெ “ஒண்ணுக்குஅடிக்க”
லாமா; கண்ணெக் கெடுத்துர மாட்டா
ரா.

சுமம் அய்ய ஜெத் நீம்... திரட்டுமேதி.

சொல்கும் மனநிலைப் போலியை வளம்

கொண்டு நடந்தான். தின்றுவளம் உட்கொடுத்த

வளம் 2. உட்கொடுத்த கொடுக்காமல் நடந்து

வளம் உட்கொடுத்த பார்த்தான்! அம்மன 3.

இதே மனம் அம்மனில் கொடுத்த

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்
கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

பார்த்தான் புருஷியை வளம் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்
கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்
கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான் கொடுத்தான்

சாமி அய்யனுக்கு நல்...ல திரட்டுமுழி.

கொஞ்சம் மறைவாப் போயிறலாம்

என்று நடந்தாள். நின்று கொண்டே இருக்க

லாமா உக்காந்து இருக்கலாமா. நடந்து

கொண்டே இருந்து பார்த்தால்! என்னெ?

ஒரு தடவை கம்மாயில் குளிக்க

இறங்கிய போது தண்ணீருக்குள் இறங்கி நிற்கொண்டே இருந்து

பார்த்தாள். புருசபயமில்லாமல் இருக்கலாம்

என்று தெரிந்தது. கருப்புமாடுகள் தண்ணீரில் இறங்கியும் செய்யும்.

மனுசமன வக்கிரங்களுக்கு அளவு

உண்டா.

கிட்டத்தில் எங்கே ஒரு சிறிய உயிரின்

அவலக் குரல் நெஞ்சைத் தொட்டது இவளை.

தேடிப் போனால்... சாம்பல் நிறத்தில்

ஒரு பூனைக்குட்டி நடுங்கிக் கொண்டே

‘யாரும் இல்லையா’ என்பது போல

தீனமான கூவல்.

அதன் முன்னங்கால்களின் மேல்தோலை

கைவிரல்களால்

கவ்விப்பிடித்து அதன்தாய் தூக்குவது போலத்

தூக்கிப் போத்தூப் பார்த்தான். இப்பக்களை

எப்படித்தாக்க வேண்டும் என்று தெரிந்து

வைத்திருந்தான். ஆகவே இப்பக்கள் வீடு

நகர்த்து ; என்ருவதும் கொண்டுபோவதும்

என்று யட்டது. பட்டாளத்தில் கொங்கை

வெள்ளையம்.

வீட்டுக்குக் கொண்டு போகும்வரை தாமதமாக

வேண்டாம். எங்கே வைத்திருந்து என்று

கூடம் கொட்டினான். அப்பன் இளைத்துப்

பக்கத்தில் இருந்து கொடுத்தான் தரை

பொருள் புதைத்து இருந்தான்.

இவ்வாறுமாதிரி அப்பன் இளைத்துப்

பொருள் வைக்க விரும்புவதன், பக்கத்தில்

கூடம் கொட்டி கொடுத்திருந்தான் தரை

கொண்டு வந்து கொடுத்திருந்தான் கொள்

வந்தான்.

கூடுக்குக் கொட்டிய அப்பன் இளைத்துப்

வந்தான் வந்தான் இவ்வாறுமாதிரி தரை

தூக்கிப் பிடித்துப் பார்தாள். குட்டிகளை
எப்படித் தூக்க வேண்டும் என்று தெரிந்து
வைத்திருந்தாள்.

ஆண் குட்டிதான். வீடு
தங்காது; என்றாலும் கொண்டு போகலாம்
என்று பட்டது. பாட்டனாரிடம் சொல்லிக்
கொள்ளலாம்.

வீட்டுக்குக் கொண்டு போகும் வரை தாமரிக்க
வேணும். எங்கெ வைக்கிறது என்று
இடம் தேடினாள். அய்யன் சிலைக்குப்
பக்கத்தில் இரண்டு குடிதாழிகள் தரை
யோடு புதைத்து இருந்தன.

சில சமயங்களில் அய்யனுக்குப்
பொங்கல் வைக்க வருகிறவர்கள், பக்கத்தில்
இருக்கும் நீராவிக்குளத்திலிருந்து தண்ணீர்
கொண்டுவந்து ரொப்பிவைத்துக் கொள்
வார்கள்.

கடுங்கோடையில் அதேதண்ணீர்
வனத்தில் வாழும் சீவன்களின் தகை

அடல்து உதவும்.

கட்பெதல் அதன் தண்ணீர் இவ்வா

ததால் உய்கை வைத்தும் அதன் அத்தன்

அதிகமாகியது.

பாவம் பதி பொலிவுக்கு, எண்ணெயெய்ய.

பாஷிக்கு எண்ணெய் பொலி.

பத்திது வய்க்காவின, மரு எ.கூட

அதன் அவந்தம் செய்யும் குதந்தாவினம்

கிண்துக்குவட்டிதும், கீழ்த் குதன் பாவ

குதந்தம்வாய் வட்டி அதியுத்தன் வாய்க்க

வருவாய்க்க. குதந்தம்வென்றான் அவ்வாய்க்க

அய்க்கைக் கிண்து வட்டிவாய்க்க. கிண்துத்தித்தி

குத அதியை மருதந்தந்தவாய்க்க. அய்க்கை

மருத்தினை செய்யப்பட்ட பத்தன்

கிண்து. அதன் வட்டிவாய்க்க பொலி

வருவாய்க்க. அதியுத்த வாய்க்கை

யல்.

யல்பாவம் கண்குதந்தான் அதியன்

அடங்க உதவும்.

இப்போதில் அதில் தண்ணீர் இல்லா
ததால் உள்ளே வைத்ததும் அதன் அனத்தில்
அதிகமாகியது.

பாவம் பசி போலிருக்கு. என்னெ செய்ய.

பாலுக்கு எங்கெ போக.

பக்கத்து ஊர்களில், மாடு ஈண்ட
வுடன் அவர்கள் செய்யும் முதல்க்காரியம்
கன்றுக்குவிட்டதும், மீந்த முதல்ப் பால்
ஒருதம்ளரில் விட்டு அய்யனுக்குக் கொண்டு
வருவார்கள். கற்சிலையென்றால் தலையில்
அபிசேகம் என்று விடலாம். இந்தத்திரட்டு
முழி அய்யன் மண்ஓட்டில் ஆனவன். அங்கே
மரத்தினால் செய்யப்பட்ட பத்தல்
இருந்தது. அதில் விட்டுவிட்டுப் போய்
விடுவார்கள். அய்யனுக்கு வாகனம்
புலி.

புலிப்பால் கொண்டு வரத்தான் அய்யன்

காணகம் வந்தாணம்.

நேற்றைத்

அவனுடைய சித்தி சித்தி தோஷினை.

வலி சங்கு அகழ்ச்சியில் வதம்பை உறத்

மண்ணடியில் தெய்த்

தனை வலி போதென்போதென் னென்று

பெயர்வரும் என்று அரண்மனை வந்தியுள்கள்

வெண் ணாக்கள்.

அமர்ந்தியும் வெண்டாம்; புலிப்பன்

தான் போனும் என்று மிதவதம் மிதர்

தான் சித்தி.

அய்யனை அனுப்பினார்கள;

மலர் அகழ்ச்சியில் போன

சித்தி மிதவதம் போவான் என்வது

சித்தியின் கணக்கா

அவன் புலிப்பாவுடனும் அதன்

மேல் அகழ்ச்சியில் வெய்துமென்று

வந்தாணம்; பாட்டி, பாங்குது

பெயர் வெய்தியுள்கள்.

சித்தி யோதம் எசய்த புனை

இட்டதும்; பத்தின் கிட்டுகளைப் பாவனாதிதது.

கானகம் வந்தானாம்.

அவனுடைய சித்திக்குத் தீராத ஒற்றைத் தலை
வலி. சங்கு அமிர்தப்பாலில் வசம்பை உறசி
ஒரு விழுங்கு மண்டையில் தேய்த்தால்ப் போதும்.
தலை வலி போறேன் போறேன் என்று
போய்விடும் என்று அரண்மனை வைத்தியர்கள்
சொன்னார்கள்.

அமிர்தப்பால் வேண்டாம்; புலிப்பால்
தான் வேணும் என்று பிடிவாதம் பிடித்
தாள் சித்தி.

அய்யனை அனுப்பினார்கள்;
மலங்காட்டிற்குப் போன
இடத்தில் “முடிந்து” போவான் என்பது
சித்தியின் கணக்கு.

அவன் புலிப்பாலுடனும் அதன்
மேலே ஏறி சவாரியும் செய்து கொண்டு
வந்தானாம்; பாட்டி, இப்போதுதான் பார்த்தது
போலக் சொல்லுவாள்.

இது யோகம் செய்த பூனைக்
குட்டிதாம்; பத்தலில் இக்குநாண்டு பால் தெரிந்தது.

அதை பஞ்சுத் தொய்த்து நீட்டினான்

சுணவர்க் ஆரம்பித்துவிடும். ஸ்ரீ னூல்ப்

படுத்திக் கொட்டி யொன்று உயரமாக அங்கே

வலந்து நின்றுது. அதன் கீழே கழுந்து

திடீர்த் படுத்திக் குணவர்க்குக் கொண்டு

புதைத்து
தொழினார். மண்ணில் திடீர்த் பஞ்சுத்

சுணைகிடைத்தது. உருட்டிக் கொடுத்து

வாலிவ்தொட்டு புணைக்குட்டி யான் முக்கிக்

திட்டத்திற் கொட்டி னான்
சுணவர்க் ஆடம்

படுத்தும் கந்தொடும் வந்ததுகொண்டு.

தொடும்பால் பொதுவின்ன தாம்

பையத் தெடுகிறது!

'அட என்னவ' என்று வலிவின் வலிவான்.

தீவிரவாட்டம் உட்பட பொதுவாம்

எடுத்து வலிவின் வலிவான் அண்பது வதுவா

கவும் படுத்தியது உடம்பின் தீவிரவான்,

அதிக. குறிந் தடுக்கம் தீர வென்றும்.

அதை பஞ்சில் தோய்த்து நீட்டினால்
சுவைக்க ஆரம்பித்துவிடும். பூணூல்ப்
பருத்திச் செடியொன்று உயரமாக அங்கே
வளர்ந்து நின்றது. அதன் கீழே விழுந்து
கிடந்த பருத்திச் சுவை என்னமும் இருக்குமா என்று
தேடினாள். மண்ணில் புதைந்து கிடந்த பஞ்சுச்
சுவை கிடைத்தது. உருட்டிச் செய்து
பாலில் தொட்டு பூனைக்குட்டியின் மூக்குக்
கிட்டத்தில் தொட்டவுடன் சுவைக்க ஆரம்
பித்ததும் சந்தோசம் வந்ததுஇவளுக்கு.
சொட்டுப்பால் போதவில்லை. காம்
பைத் தேடுகிறது!
'அட எளவெ' என்று சொல்லிக் கொண்டாள்.
கீழேவிட்டால் கூப்பாடு போடுவதும்
எடுத்து வைத்துக் கொண்டால் அனத்து வதுவா
கவும் படுத்தியது. உடம்பின் சூடுதேவை,
அதுக்கு. குளிர் நடுக்கம் தீர வேண்டும்.

தனதன் வலிவு, உட்காந்தவனின்

பாவையால் போன்து மோனன்.

அந்தின் நிகழ்து, வலியும் உட்காந்த

பேட்டித் தொண்டது, உட்காந்த மோனன்

தொண்டை மோனன் தொண்டி உட்காந்தது மோனன்

உட்காந்தது வலியும், உட்காந்தது மோனன்

உட்காந்தது வலியும், உட்காந்தது மோனன்

போன்து மோனன்

மோனன் உட்காந்தது மோனன்

அவன் வலியும் அவன் வலியும்

வலியும் அவன் வலியும், அவன் வலியும்

வலியும் அவன் வலியும்

அவன் வலியும், அவன் வலியும்

அவன் வலியும், அவன் வலியும்

தான் தான்.

பாட்டான் வலியும் அவன் வலியும்

அவன் வலியும்,

அவன் வலியும், அவன் வலியும்

தரையில்விட்டு, உட்கார்ந்துகொண்டு
பாவடையால் போர்த்தி மூடினாள்.
அனத்தல் நின்றது. வெறும் உடம்பில்
ஒட்டிக் கொண்டது. உடம்பை முகர்ந்து
கொண்டே மேல் நோக்கி உராய்ந்து கொள்
டே நகர்ந்து வந்தது. கூச்சத்தால் இவளுக்கு
உடல் சிலுர்த்தது. இவளுக்கும் வேணும்
போலிருந்தது.

பூனைக் குட்டிகளே இப்படித்தான்.
அவள் வீட்டில் அவளுக்கு பூனைக்குட்டி
வளர்த்த அனுபவம். யாரிடமும் அவை
சொல்லாதுகள்.

அப்படியே, இவளும் பூனைக்குட்டி
யும் சேர்ந்து தூக்கத்துக்கு ஆட்பட்டுக்கிடந்
தார்கள்.

பாட்டனார் வந்து சத்தம் கொடுத்து
எழுப்பியதும்.

பூனைக்குட்டி கிடைத்தது பற்றிச் சொன்னாள்.

குட்டைய லாங்குப் பார்த்துவிட்டு,

"செ, திது ஆன்ருட்டியின்னா; ஜீட்டுவெ

நிக்காதே" எக்யாள்.

குடுங்குவளை குடுங்குட்டமே சூத்தா

எக்யா வென்வந் தெருதினாள் சூதுவந்தம்

காடி அக்யா கைள்விவிட்டாள்.

ஆன் குளை வீட்டை

வட்டு ஓடிப் போய் வாங்கின

ஓடு சூத்தாவிடம்; , தூய்யம்

ஓடு குட்டவங்க்கலாம்!

X

பாட்டனார் காவலனும்

வரை திவங்க்குட்டு ஆதரவான

துணை^{யாக}கிடுஞ்ஞார்.

புருசம் திவான் செத்தாருத்

பாட்டனாரும் மணவெட்டி^{நி}து துபாணர்.

கண்ணி அக்யாட்டின் கிடுஞ்

கவண்டாம்; திவங்க்குட்டு வந்தாரு அக்யாள்.

குட்டியை வாங்கிப் பார்த்து விட்டு,
“செ, இது ஆண்குட்டியில்லா; வீட்டுலெ
நிக்காதே” என்றார்.

இருக்கிறவரை இருக்கட்டமே தாத்தா
என்று செல்லங் கெஞ்சினாள். சரி; வச்சுக்
கொ என்று சொல்லிவிட்டார்.

ஆண் பூனை வீட்டை
விட்டு ஓடிப் போய்விடுவதில்
ஒரு சவுகரியம்; திரும்பவும்
ஒரு குட்டி வளர்க்கலாம்!

*

பாட்டனார் காலமாகும்
வரை இவளுக்கு ஒரு ஆதரவான
துணையாக இருந்தார்.

புருசக் கிழவன் செத்த பிறகு
பாட்டனாரும் மனசொடிந்துபோனார்.

இனி நீ அந்த வீட்டில் இருக்க
வேண்டாம்; நம்ம வீட்டுகே வந்துரு என்றார்.

முன் அனை பாய்வதுபோல, அந்நேரம்

பெரும் சித்தவீடிலும் சிவந்த

புனிதன்.

புனிதன் கழிந்து போய்வரும் எப்படி

யும். திருவள்ளு தனிமையத்தான்

தன்னைவது திரும்ப. உறவெல்லாம்

கடற்புறத்திற் தாங்கிக்கொண்டிருக்கும்.

சாமியாடிகள், தென்சீர்த

பூச்சிக்கொண்டுப் பூச்சுணை பூச்சு திரவங்கள்,

நாட்டு வைத்தியர்கள் திப்படி யானைகள்

களைத் தனிமையில் எங்கே தண்டியும்

மதிப்புக்கொடுத்துவைக்கப் போய்வருவர்

தன். உன்னவையதனின்தே தந்த

இவ்வென் அப்படி ஒரு கவுதனியம்

கிடைத்து வந்தியதும் போய்விட்டது.

தனிமையாடுவது வாழ்ந்தவர்

திப்படி

அவ்வுதேவதையென்று தமனத்தின்தான்.

*

மனசு அலை பாய்வதுபோல, அந்த வீட்
டுக்கும் இந்த வீட்டுக்கும் இருந்து
பார்த்தாள்.

பகல்கள் கழிந்து போய்விடும் எப்படி
யும். இரவுகளின் தனிமையைத்தான்
தள்ளுவது சிரமம். ஊரெல்லாம்
கட்டிப் பிடித்துத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்.

சாமியாடிகள், தேள்க்கடி
பூச்சிக்கடிக்குப் பச்சிலை பூசுகிறவர்கள்,
நாட்டு வைத்தியர்கள் இப்படியானவர்
களைத் தனிமையில் எங்கே கண்டாலும்
மதிப்புக்கொடுத்து விலகிப்போய்விடுவார்
கள். சின்ன வயசிலிருந்தே இந்த
இவளுக்கு அப்படி ஒரு சவுகரியம்
இருந்தது வசதியாகப்போய்விட்டது.

தனிமை வாழ்க்கை வாழுகிறவர்
கள் ஏதோ ஒருவகையில் இப்படிச் சமாளிக்கிறார்கள்.

*

இன்னவயதின் தடவைக்குத் தடவை

புத்தேவந்தது.

வரலாற்றில் அடையும்.

பின்னை தனக்குக் கூட

அந்த வயதில் சூழ்நிலை

திடையாது ஏதாழித் திடையாது;

*

சின்னவயசில் தட்டைக்காட்டில்
ஒடிப்பிடித்து விளையாடியதெல்லாம் நினை
வுக்குவந்தது.

மனுச வயசில் இப்படி ஒரு
பருவம்! அனைவருக்கும் வெவ்வேறு
வடிவங்களில் அமையும்.

பெண் குழந்தைக்கு ‘அரசிலை’யும்
ஆண்குழந்தைக்கு ‘அதலைக்கா’யும் முடிந்து,
துணி மறைவு என்று வந்தவுடன் தெரு
விளையாட்டுகள் முடிந்து “தட்டைக்
காட்டு” விளையாட்டு தொடங்கும்.

பிள்ளைகளுக்குக் கால்
முளைத்துவிட்டது; இனி ஒரு இடத்தில்
நிற்கமாட்டார்கள் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள்.

அந்த வயசுக் குழந்தைக
ளுக்கு சாதி கிடையாது மொழிகிடை
கிடையாது தொழில் கிடையாது;

(பள்ளிச்சட்டங்கள்வாங்குதல் அப்படித்தான்)

தினையெல்லாம் உலகத்துள் வந்துவந்தான்,
ராம்பியின் வீட்டுமொடி கன்னடம்.

இந்த திவ்யநாயகிப்பொழுது உதவாக்கு (வருக),

இரண்டிதழ்நதைகளும் தங்கநகர்தன்

சுருளமுத உதவாக்குவும் கன்னடத்திவ்யம்

ஒருபுருஷன்னைப் புகழித் தைவ்வர்தன்.

ஹரின விளிம்புக்கு வந்து

விட்டான், பார்த்து அனைத்தும் அத்தியங்

கனாகத்தான் தெரியும்.

அத்தி கனவங் கனவன் வரம்

மறையகல் அத்திப் பெய்யும், மறைய

கனவம் முடிந்தவுடன், வண்ணம்

கனவம் கனவந்த வண்ணத்துப்பூக்கள்,

வர வர என்று திவ்வந்தனைப் கூப்பிடும்,

திட்டாம் பூக்களும்.

அன்றைக்கு, திவ்யம் நித்தித்

ஒரு தட்டாம் பூக்கிவந்து திவ்வந்தனை

(பள்ளிக் கூடங்களிலும்கூட அப்படித்தான்)

இவையெல்லாம் ஊருக்குள் வந்தபிறகுதான்.

ராமீயின் வீட்டுமொழி கன்னடம்.

இந்த இவளுடைய வீட்டுமொழி தெலுங்கு(வடுகு)

இரண்டு குழந்தைகளும் தங்களுக்குள்

சரளமாக தெலுங்கிலும் கன்னடத்திலும்

ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்வார்கள்.

ஊரின் விளிம்புக்கு வந்து

விட்டால், பார்க்கிற அனைத்தும் அதிசயங்

களாகத்தான் தெரியும்.

அந்தக் காலங்களிலெல்லாம்

மழைகள் அடித்துப்பெய்யும், மழைக்

காலம் முடிந்தவுடன், வண்ணக்

கலவைகள் நிறைந்த வண்ணத்துப்பூச்சிகள்,

வா வா என்று சிறுவர்களைக் கூப்பிடும்,

தட்டாம் பூச்சிகளும்.

அன்றைக்கு, குங்குமம் நிறத்தில்

ஒரு தட்டாம் பூச்சிவந்து இவர்களை

அனைத்துள்ளி.

அது அந்தப் பூக்களில் கந்தையம்; கிணர்

கந்தம் கந்தையம்.

அய்யா இதன் பித்தினும்; எப்

பித்தினும் என்ன கிணர் கிணர் கிணர்.

அங்கு புலக

அங்கு கந்தையம்

அய்யா கந்தையம்

என்ன கந்தையம் அந்தப் பூக்களில்

அந்தப் பூக்களில் கந்தையம் கந்தையம்

கந்தையம் கந்தையம் கந்தையம்

யங் கந்தையம் கந்தையம். கந்தையம்

கந்தையம் கந்தையம் கந்தையம்

கந்தையம் கந்தையம் கந்தையம்

கந்தையம் கந்தையம் கந்தையம்

கந்தையம் கந்தையம்

அந்தப் பூக்களில் கந்தையம்

கந்தையம் கந்தையம் கந்தையம்

கந்தையம் கந்தையம்

அந்த நம்ம அய்யா கந்தையம் கந்தையம்

கந்தையம் கந்தையம் கந்தையம்

அலைக்களித்தது.

அது அந்தப் பூச்சிக்கும் சந்தோசம்; இவர்க
ளுக்கும் சந்தோசம்.

அய்யோ இதெப் பிடிச்சிறணும்; எப்
பிடியாவது என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

‘அஸ்கு புஸ்கு

ஆசெ தோசெ

அப்பளம் வடை’

என்று சொல்லிக் கொண்டே போய் அந்தப் பூச்சி தண்ணீ
ருக்குள்ளேயிருந்து வெளியில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த

ஒரு குச்சியின் நுனி

யில் உட்காந்து கொண்டது. இந்தத்

தட்டாம் பூச்சிகளுக்கே தண்ணீரில்

நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் குச்சியின் நுனி

ஏன் பிரியமாய் இருக்கிறது என்று

தெரியவில்லை!

அந்தத் தண்ணீரும் இவர்களை

வாங்கெ வாங்கெ என்று கூப்பிட்டுக்

கொண்டிருந்தது.

அதை நம்பி அப்படி இறங்கி பல குழந்தை

கள் காணாமல் போயிருக்கிறார்கள்.

சித்திரத்தின் கைட்டினை தட்டிப் பூக்கொட்டும்.

"தட்டிப் பூக்கொட்டும்
என்கை பொய்யுருந்தே
கித்திரம்?"

"புது எம் பட்டிவெட்டுக்கு
பொய்யுருந்தே "

"புட்டிவெட்டுக்கு ஏன்
பொய்யுருந்தே "

"மறைவெடுத்துத் திட்டெ
கித்திரம் அதன் பொய்யுருந்தே "

பூக்கொட்டும் புட்டிவெட்டு
என்கை கித்திரம்?

"உருத்திரத்தின் அருகில்
கித்திரம் பொய்யுருந்தே "

"அருகில் திட்டெ
ஏன் பொய்யுருந்தே "

என்கை பொய்யுருந்தே கைட்டினைத் தட்டும்.

"கித்திரம் கித்திரம்
புட்டிவெட்டுவான் உருத்திரம்
கித்திரம் திண்ணையுருந்தே "

அருகில் திட்டெ கைட்டினைத் தட்டும் உருத்திரம்.

புட்டிவெட்டுவான் உருத்திரம் கைட்டினைத் தட்டும்

கித்திரம் கைட்டினைத் தட்டும் உருத்திரம்

குழந்தைகள் கேட்டன தட்டாம் பூச்சியிடம்;

“தட்டாம் தட்டாம்

எங்கெ போயிருந்தே

இத்தினி நா?”

“நா எம் பாட்டிவீட்டுக்குப்

போயிருந்தேம்”

“பாட்டி வீட்டுக்கு ஏம்

போயிருந்தே”

“மழை பேஞ்சிக் கிட்டே

இருந்தா அதாம் போனேம்”

ஓம் பாட்டி வீடு

எங்கே இருக்கு?

“சமுத்திரத்துக்கு அங்கிட்டு

ரொம்பதூரெ”

“அம்புட்டுத் தூரம்

ஏம் போகணும்”

என்று இவர்கள் கேட்டார்கள்.

“இங்கென இருந்தா

பல்லி ஓணான் வந்து

கடிச்சித் திண்ணுரும் லெ”

அதைக் கேட்டு இவர்கள் சிரித்தார்கள்.

தட்டானும் சிரித்துக் கொண்டது

இந்த சமயத்தில் எங்கிருந்தோ ஒரு

+ "தாவதாப் பிழை"
இதற்குப் போல் போலித் தவறான
பொருள் கொடுக்க
கூடாது.

இதே அதட்டும் இரல் கேட்டது:

"வே பிள்ளைகளா யாரு அங்கே ? ;

பிழைக்கு வந்தீர்கள். திட்டத்து

நிளைய்ய தண்ணி கிடக்கது வாய்என!

தவக்கா பிழைச்சுறப் போனீர்கள்!!

என்று எச்சரித்து அந்தக்கூல்.

தட்டாம் சூச்சியும் சிவங்களைப்

பார்த்து, "போயிருக்க போயிருக்க" என்றுதும்

முன்வாங்கி வந்துவிட்டார்கள்.

மந்தைப் புரட்டைகள்

என் தரைத் தொடக்கத்தின்

நாத்துச்சொல்லப் பயிர்க்குளான்

அடர்த்தியாக நிற்கும். சிந்தைநகல்

கதையைத் தாண்டித் தான் விளைச்சுள்

பயிர்க்குளான் கம்மம் புள் குரவாவி

துவரை, வரகு போன்ற பயிர்வகைகள்

நிற்கும்.

ஒரு அதட்டும் குரல் கேட்டது.

“யே பிள்ளைகளா யாரு அங்கெ?;

இங்கிட்டு வந்திருங்கெ. குட்டத்து

நிறைய்ய தண்ணி கிடக்கது தெரியலெ!

*** தவக்கா பிடிச்சிறப் போறீகெ!!**

*** “தவக்காய் பிடிச்சி”**

செத்துப் போகப் போறீங்க,

தவக்கா என்பது தவளையைக் குறிக்கும்.

என்று எச்சரித்தது அந்தக்குரல்.

தட்டாம் பூச்சியும் இவர்களைப்

பார்த்து, “போயிருங்க போயிருங்கெ” என்றதும்

பின்வாங்கி வந்துவிட்டார்கள்.

மந்தைப் புஞ்சைக

ளின் தரைத் தொடக்கத்தில்

நாத்துச்சோளப் பயிர்கள்தான்

அடர்த்தியாக நிற்கும். இந்தநெருக்

கத்தைத் தாண்டித்தான் விளைச்சல்ப்

பயிர்களான கம்மல்புல் குதிரவாலி

துவரை, வரகு போன்ற பயிர்வகைகள்

நிற்கும்.

நாத்துக் கொளப் பயிற்செல் ஓடிவெய்திப்

கிறுக்க ^{கிறுக்க} கிறுக்க அதற்கென்று ஒரு

ஒருகுதலான மணம் வீசும்.

கின் எங்கே போதென்பு

கிறுக்காக்குத் தெரியவை, என்னைதான்

யாடும் வந்துவிடச் சடரடிவந்துதான்

அந்த நாத்துக்கொளப் புகற்காக்குள்ளே

தூறியிற் றென்றேயுடன னைத்தருப்

பார்க்க. அதை நாடிதான் கிறுக்கம்

வெண்ணாள்.

ஒன்பட்ட ஒற்றையடிப் பாறையிற் றென்

கிறுக்கிது, அதன் விதியாக

நுனையர் து காட்டுப்புலகை காத்

கின்னை பொனதும் கிறுக்கினைநடை

ஒரு குத யுடனடி. ஒரு தூவா, ஒரு சாடை,

ஒரு சாடை ஒரு தூவா, பனம் என்னுண்டு குத,

ஒரு தூவா தூவா அல்லது ஒரு தூவாவை.

நாத்துச் சோளப் பயிர்மேல் ஏறவெயில்

இறுக்கஇறுக்க அதிலிருந்து ஒரு

ஒட்டுதலானமணம் வீசும்.

இனி எங்கே போக என்று

இவர்களுக்குத் தெரியலை. எல்லை தாண்டி

யாரும் வந்துவிடக் கூடாது என்றுதான்

அந்த நாத்துச்சோளப் பயிர்களுக்குள்ளே

தரையில் முள்ளுபோட்டு வைத்திருப்

பார்கள். அதை ராமீ தான் இவளுக்குச்

சொன்னாள்.

ஏற்பட்ட ஒற்றையடிப் பாதையில் முள்

இருக்காது. அதன் வழியாக

நுழைந்து காட்டுப்புஞ்சைகளுக்

குள்ளே போனதும் இவர்களின்நடை

ஒரு குதியாளமானது. ஒரு துள்ளு, ஒரு நடை,

ஒரு நடை ஒரு துள்ளு. பளிச் சென்று ஒரு குதி,

ஒரு திரும்புதல் என்று அலுப்பே தெரியவில்லை.

கிம்மங்காடு மருத்து மருத்திக்

காடு வந்தது. அதுதான் 'மெட்டமெட்டம்'

என்ற பூக்களைப் பார்த்ததும் அங்கு தான்

நேரு உயர்நீதிமன்றம் ^{தலை}யிடலாம், அங்கேயே

பின்பற்றி உயர்நீதிமன்றம் உயர்நீதிமன்றம்.

இம் தீர்மானம் உயர்நீதிமன்றம்

கொண்டு போகிறான் என்று அங்கேயே

தெரியவில்லை. தெரியுமா தெரியுமா

செய்யும் வயதில் போகிறது அது.

மேலும் காண்பது உயர்நீதிமன்றம்

என்ப அது வரும் மன்காட்டத்தான்

கொண்டது. மன்காட்டம் திறந்தவந்தது

அந்த வயதில் மன்காட்டம் புணர்ந்ததுடன்

தீர்த்த அந்தக் காலம் பிறந்தது.

உயர்நீதிமன்றம் தாவல்காரன்

தாரத்திலிருந்து திறந்தவந்தது கண்ட

கொண்டான். தனது நடுநிலை

கம்மங்காடு முடிந்து பருத்திக்
காடு வந்தது. அதனுடைய 'மஞ்சமஞ்சேர்'
என்ற பூக்களைப் பார்த்ததும் ராமீ தான்
ஒரு உற்சாகமாக ஊளை யிட்டாள். அதையே
பின்பற்றி இவளும் ஊளையிட்டாள்.

ஏம் இப்படி ஊளையிட்டுக்
கொண்டு போகிறோம் என்று அவர்களுக்கே
தெரியவில்லை. தோன்றிய தெல்லாம்
செய்யும் வயசுக் கோளாறு அது.

மழைக் காலத்துக்கு முன்
னால் அது வெறும் மண்காடாகத்தான்
இருந்தது. மழைகள் இறங்கி வந்து
அந்த வெறும் மண்ணைப் புணர்ந்தவுடன்
இந்த அற்புதக்காடே பிறந்தது.

ஊர்க் கொண்டிக் காவல்க்காரன்
தூரத்திலிருந்தே இவர்களைக் கண்டு
கொண்டான். தனது நடுவிரலோடு

பெருவிரலையும் செர்த்துவைத்துக்கொண்டு

வாய்மூள் நுழைத்து காதைப் பிளக்கேம்

வெவின் ஓசை புறப்பட்டது. திரும்பிப்

பார்த்தார்கள் இவர்கள்.

'பொய் வடுங்கோ பொய் வடுங்கோ'

என்று கைகளைத் தூண்

திவர்கள் ஓடுவதை ஓடுவர் பார்த்து

கிர்த்துவொண்டார்கள்.

என்ன செய்ய. சரி; இளம்புவனம்

என்று அதே உற்சாகத்துடன் உள்

வந்து சென்றார். காட்டின் மரங்களை

எனவாம் கதைப் பார்த்துக் கொண்டு

நின்றுகொண்டிருந்தான்.

மேட்டுமொட்டித் தாத்தா, உள்

மடத்துக்குப் படுத்துக்கொண்ட போ

கும்பெனன். அவர் அங்கே போ

தற்கான குறுகிய காலம் செய்கிறான்

புருந்தார். அவரை அடிப் பிணைத்துவிட்டு

பெருவிரலையும் சேர்த்துவைத்துக் கொண்டு
வாயினுள் நுழைத்து காதைப் பிளக்கும்
விசிலின் ஓசை புறப்பட்டது. திரும்பிப்
பார்த்தார்கள் இவர்கள்.

‘போய்விடுங்கோ போய்விடுங்கோ’
என்று கைஅசைத்தான்
இவர்கள் ஒருவரைஒருவர் பார்த்து
சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

என்னெ செய்ய. சரி; கிளம்புவோம்
என்று அதே உற்சாகத்துடன் ஊர்
வந்து சேர்ந்தார்கள். காட்டில்நின்ற மரங்க
ளெல்லாம் இதைப் பார்த்துக் கொண்டு
நின்றிருந்தன அசைந்துகொண்டே.

*

மூக்குப்பொடித் தாத்தா, ஊர்
மடத்துக்குப் படுத்துக்கொள்ளப் போ
கும்வேளை. அவர் அங்கே போவ
தற்கான ஏதுகாரங்களைச் செய்துகொண்
டிருந்தார். அவரை அனுப்பிவைத்துவிட்

குத்தான் சீர்த இவன் தனது புகழ் உலகமே

படுத்தி தூங்கப் போகலாம். அங்கே

போனதுடன் தலை உலகம் முதலில்

நினைப்பது அந்த சமயத்தின் புகழ், உலகம்

தொண்டி போய் அங்கு வந்தான் உலகம்

பேரன் தான் வந்ததோடு உலகம் உலகமே

சின்.

குறிப்பிட்ட உலகம் உலகம் உலகமே,

குறிப்பிட்ட உலகம் உலகம் உலகமே

உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்

உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்

உலகம் உலகம். உலகம் உலகம் உலகம்

உலகம் உலகம் உலகம்.

உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்

உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்.

உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்.

உலகம் உலகம் உலகம் உலகம் உலகம்.

உலகம் உலகம்.

டுத்தான் இந்த இவள் தனது பிறந்தவீட்டுக்குப்
படுத்துத் தூங்கப் போகணும். அங்கே
போனவுடன் இவள் வீட்டில் முதலில்
நினைப்பது அந்த சாவஞ் செத்த பயலுக்குக்
கொண்டுபோயி அனுவனமான நம்ம பெண்ணெக்கொண்டு
போயி தாரெவார்த்தோமெ என்று பொருமுவார்
கள்.

குறிப்பிட்ட வீட்டுப் பெயர் உடையவர்கள்,
குறிப்பிட்ட ஒரு வீட்டுப்பெயர் உடையவர்களின்
வீட்டில்த்தான் சம்மந்தம் கொள்ளவேண்
டும் என்று முன்னோர்கள் வரையரை செய்துவைத்து
விட்டார்கள். இதில் நல்லதுகளைவிட
கெட்டதுகள்தான் அதிகம்.

இந்த மூக்குப்பொடி நாய்க்கருக்குப்
பலபெயர்கண்டு. அதில் ஒன்று “ஓதப்புடுக்கம்.”
இதைச் சத்தம் போட்டுச் சொல்லுகிறதில்லை.
அவருக்கு மடத்தில் போய் படுத்தால்தான்
தூக்கம் வரும்.

வினோபன் எவ்வளவு வசதிகளின்மீது கவனம்

மடம் ஆகினான்!

மடமே இன்ன வகைதான். இவர்களை

எதிர்பார்த்திருந்தான் பிளேஷ்கிங்ஸன்;

வெள்கிங்ஸ், மூட்டைப்பூஜை, கீழைப்

பெருங்கல், எ.கி.கி. மந்திரம் பிளேஷ்கிங்ஸன்.

இந்தத் தாத் தாயை எதிர்பார்த்தான்

பார்த்தான் கித்திரெய்லிங்ஸ் பிளேஷ்கிங்ஸன் அங்கு.

முதலில் அவசர தன் கிளைய

மடம் கித்திரெய்லிங்ஸ் கித்திரெய்லிங்ஸன்.

யாமிடமும் 'அதை' தந்திரமுடையது.

அவசர கிளைய கிளைய

நினைத்தான் கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய

பு.க. கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய

கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய

கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய

கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய

கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய கிளைய

வீடுகளில் எவ்வளவு வசதிகள் இருந்தாலும்
மடம் ஆகுமா!

மடமே ஒரு சின்ன ஊர்தான். இவர்களை
எதிர்பார்த்துத்தான் பிழைக்கின்றன;
கொசுக்கள், மூட்டைப்பூச்சிகள், சீலைப்
பேன்கள், ஈக்கள் மற்றும் பலதுகள்.

இந்தத் தாத்தாவை எதிர்
பார்த்துக் காத்திருப்பவர்கள் பலபேர்கள் அங்கே.

முதலில் அவரே தன்னுடைய
'உடம்பைத்' தூக்கிச் சுமந்துகொண்டுவரணும்.
யாரிடமும் 'அதை' த்தரமுடியாது.

அவருடைய சுசினம்
நாறத்தங்காய் அளவில் இருந்து இப்பொ
பூசணிப்பழம் அளவாகிவிட்டது.

இதைத் தூக்கிக்கொண்டு பதனமாய் நடந்து
வருவது ஒரு பாடு. பெரியவர்கள் சொல்லி
யிருக்கிறார்களே: "கை பதனம் வாய் பதனம்
சுசினம் பதனம்" என்று

முத்தின் முக்கூத்தே திருபுந்தியெல்லாம்

கவலை கிள்ளை; அவர் தொன்மவென்ற

பொருப்பட்ட தான் அவர்களுக்கெனும்,

அவர் கெண்டுகைப் பட்டைகள்

வைத்துக் கொள்வார், இவர்களுக்கானது

தேன்று; சிது பெரிய கைஸ், துண்டி

வது கிள்ளைது, கிது பட்டைப் பொடி,

அது ஏன் யிரம்பண்ணைப் பொடி,

தாட்டம் இறைவாக்கிற்கும்; வினை

மலிவும் கூட, கிணத்தான் அவர்களை

தண்ணீர் கூட்டுவார், அகழித் துடி

தூவலை, கிரண் குறியெனக் கொப்பது

தேடு கிட்டதை.

கொழிவகைத் தந்திருத்திரை'

வையுப் பார்த்த அழியாதவன், கொஞ்சனாக

"அடடய், நம்ம கைதும் பொடி பொருவார்

பொருக்கே!"

மடத்தின் மக்களுக்கு இதுபற்றியெல்லாம்
கவலை இல்லை; அவர் கொண்டுவருகிற
பொடிப்பட்டைதான் அவர்களுக்குவேணும்.

அவர் ரெண்டுவகைப் பட்டைகள்
வைத்துக் கொள்வார். இவர்களுக்கானது
ஒன்று; இது பெரிய சைஸ். தனக்கா
னது சின்னது. இதுபட்டணம்பொடி,
அது ஏழாயிரம்பண்ணைப் பொடி.
காட்டம் குறைவாக இருக்கும்; விலை
மலிவும் கூட. இதைத்தான் அவர்களின்
கண்ணில் காட்டுவார். கையில் தருவ
தில்லை. இரண்டுவிருல்களில் எடுப்பது,
ஒரு சிட்டிகை.

கோயில்களில் இந்த ‘முத்திரை’
யைப் பார்த்த அறியாதவன், சொன்னானாம்
“அடேய், நம்ம சாமியும் பொடி போடுவார்
போலிருக்கே!”

எடுப்பது ஏண்டை உரங்கு திடதான்;

என்றாலும் அந்த உரங்குக்குள் உலகத்தையே

அடக்கி விட முடியுமா என்பதுமேலே இருக்குமாம்.

முத்தியமாத் திது பல்லுக்குப் பொடி

எடுக்கியவர்களைப் பாடு. தும்கண்

நான் ஏண்டை துணை தான்; பற்கள்

முப்பத்து ஏண்டை அவ்வாறு.

துணை அரைகு வனையா

உண்டு அனாதை அன்பு நமக்கே

கூடும். படுத்தித்தாங்கும் மிகை

ஆரம் பித்தவன் - நினைவு தயக்கம்

அரம்பித்தவன் அரம்பித்த வந்து ஏதெந்தவன்

கொடுப்பதுமேலே - அபானத்திலுள் துன்பம்

பொடி வலையு முக்கள் வந்து துடை

சன் கொடுக்க ஆரம்பித்தவனும்.

சும்பு எடுத்து அடிக்கவா

முடியும், சும்பு அடி எடுத்து கொடுக்கவாம்

பொருது,

எடுப்பது ரெண்டே விரல்க் கிடைதான்;
என்றாலும் அந்த விரல்களுக்குள் உலகத்தையே
அடக்கி விட முடியுமா என்பதுபோல இருக்குமாம்.
முக்கியமாக இது பல்லுக்குப் பொடி
எடுக்கிறவர்களின் பாடு. முக்குஎன்
றால் ரெண்டே துளை தான்; பற்கள்
முப்பத்து ரெண்டு அல்லவா.

இன்னொரு வகையறா
உண்டு. அதைச் சொல்ல நமக்கேக்
கூச்சம். படுத்துத்தூக்கம் பிடிக்க
ஆரம்பித்தவுடன் – ரிஷிகள் தபசு பண்ண
ஆரம்பித்தவுடன் அரக்கர்கள் வந்து தொந்தரவு
கொடுப்பதுபோல – அபானத்தினுள் நுனியில்
பொட வெண் புழுக்கள் வந்து குடைச்
சல் கொடுக்க ஆரம்பித்துவிடும்.

கம்பு எடுத்து அடிக்கவா
முடியும். சங் சங் என்று குதித்தாலும்
போகாது.

மேல்பொருளையே வளர்ச்சி அந்த

தெய்வம் வைத்தானே பொதும்; பொதுன்

பொதுன் என்ன வளர்ச்சியுண்டோ

மேல் பூதவாகும் உயர்வு.

திருப்பவர ஏறும்பொருள் அது

வரும்; அதுவே தூங்கிடவரும்.

இந்த "வைத்தியத்தை" பாடு

சென்னைக்குரியவரை தெரியாது. அந்த

அவர்களுக்கும் நம்ம ஆளு படவைய

நீட்டி உதவுவார்.

தருமர்கள் தன்னால் பந்தம் வைத்து

உதவுவது பொது இப்படியான பொதுப் பந்தம்!

வைத்து உதவலாம்!

இப்படியான மடங்கள் - சாஸனங்கள் - திருமங்கள்

சாதிவாரியாகவும் பொதுவாரியாகவும் உண்டு.

மடங்களில் பஜனை பாடுவார்கள்.

பிறகு அது பஜனை மடம் என்று

மூக்குப்பொடியைத் தொட்டு அந்த
இடத்தில் வைத்தாலே போதும்; போறேன்
போறேன் என்று சொல்லாமல்க் கொள்ளா
மல் ஓடிவிடும் உள்ளே.

திரும்பவர ரொம்பநாழி ஆகி
விடும்; அதுக்குள் தூங்கிவிடலாம்.

இந்த “வைத்தியத்தை” யாரு
கண்டு பிடித்தார்களோ தெரியாது. அந்த
அவர்களுக்கும் நம்ம ஆளு பட்டையை
நீட்டி உதவுவார்.

தருமர்கள் தண்ணீர்ப் பந்தல் வைத்து
உதவுவதுபோல இப்படியான ‘பொடிப் பந்தல்’
வைத்து உதவலாம்!

*

இப்படியான மடங்கள் – சாவடிகள் – கிராமங்களில்
சாதிவாரியாகவும் மொழிவாரியாகவும் உண்டு.

மடங்களில் பஜனை பாடுவார்கள்.

பிறகு அது பஜனைமடம் என்று

பெயராகியும்.

யறவையு லேறுந் அஃதன் ஆத னாமியுத்

தைந் கொண்டு வந்து வைத்து வைவார்

கூள். அந்த சுவர் யுணையுத் தீவ்

வந்து பத்தி மனக்க ஆரம்பிக்கும்.

அதை யுயர்த்த வாரதிகாரி என்ன

புய் தினக்க ஆரம்பித்து வரும்.

வளர் ஓரம்பு பாதையு

பேட்டி அந்த மடம் அமைந்

திருத்தும் நடைப் பயனாகும்,

கவந்தும் அருவியைத் தவ் தவ்

தான் ஓயவார்தன்.

"சாப்படியா?" என்று கேட்டு

உபசரம் பார்த்து உம்சார்த்தம் வந்த

வந்தனை.

இதை மட்டும் சுவர் புகல் வேண்டுகில்

வளர் வடிவத்துணைத் தீர்த்து வைக்கும்

பெயராகிவிடும்.

யாராவது ஒருவர் அதனுள் ஒரு சாமி படத்
தைக் கொண்டுவந்து வைத்து விடுவார்
கள். அந்த சாமி புண்ணியத்தில்
ஊதுபத்தி மணக்க ஆரம்பிக்கும்.
அதையொட்டி வாரநாட்களில் சுண்ட
லும் கிடைக்க ஆரம்பித்து விடும்.

ஊர்மேல்ப் பாதையை
ஒட்டி அந்த மடம் அமைந்
திருந்தால் நடைப்பயணிகள்,
சாய்ந்திரம் ஆகியிருந்தால் தங்கித்
தான் போவார்கள்.

“சாப்டியா?” என்று கேட்டு
உபசரிப்பார்கள் சம்சாரிகள் வந்த
வர்களை.

இதே மடம் சில பகல் வேளைகளில்
ஊர்வழக்குகளைத் தீர்த்துவைக்கும்

கிடமாத மாயிவரும்.

உலர்ந்திட்டங்கம் நடக்கும்

தடமும் கிணைதான்.

செஞ்செருள், தீர்ந்த

மட த்துக்கு செரு ஆள்வந்தான்.

எப்போவந்தான், எதுக்குவந்தான்

என்பது யானும் கவனித்த வின்னை.

ஆனாய் பார்த்தால், நீதியானவர்க்கும்

மைய ராகத் தெரிந்தது. மயிவர்க்குள் கறை

பேட்ட வேட்டை கிட்ட மிடுக்தான்.

வெட்டுக்குக் கவன்புலிவையாக கிடுக்தி

குப்பன்குப்பால். எதைப்போ பறிக்கெடுத்

தவன்மோல, எதன்மோலயும் யார்க்கெவயும்

பகியாத சூடு பார்வை. எதுகெட்டாயும்

பதில் கின்னை.

வழிந்தும் கிடையாதது, முக்குப்பாடி

நியய்க்குள் "பெட்டனாத்த" துக்கெடுக்கெடு

இடமாக மாறிவிடும்.

ஊர்க்கூட்டங்கள் நடக்கும்

இடமும் இவைதான்.

ஒருநாள், இந்த

மடத்துக்கு ஒரு ஆள்வந்தான்.

எப்பொவந்தான், எதுக்கு வந்தான்

என்று யாரும் கவனிக்கவில்லை.

ஆளைப் பார்த்தால், வசதியான வீட்டுப்

பையனாகத் தெரிந்தது. மயில்க்கண் கறை

போட்ட வேட்டிக் கட்டியிருந்தான்.

வீட்டுக்குச் செல்லப்பிள்ளையாக இருந்தி

ருப்பான்போல. எதையோ பறிகொடுத்த

தவன்போல, எதன்பேர்லயும் யார்மேலெயும்

பதியாத ஒரு பார்வை. எதுகேட்டாலும்

பதில் இல்லை.

விடிந்தும் விடியாததும், மூக்குப்பொடி

நாயக்கர் தன் “பொட்டணத்தை” தூக்கிக்கொண்டு

தன் வீடுவந்து சேர்ந்துவிடுவார். திட்டத்திட்ட

திருட்டுவேசிய சபாய், திருட்டுவேசிய வந்துவிடுவார்.

தெருவாங்கிகள் எழுதுவதாக காவல் அது.

அதனால் மடத்திற்குப் புதுகனம்

தேவன் வந்ததை அவர் பார்த்தான் என.

மடத்திற்குக் கதவுகள் திடையாயின;

சுன்னத்தாகம் திண்ணை என்னுடையவாழ்வம்.

வழுவழுப்பானா காவல்கள் பதித்ததன்றி.

அப்படித்தே திருமட சான்றிதன் எவையுமே

விரிந்திடும் கையாள் தன்வந்த கைத்தூள்

கொண்டு தளங்கலாம்.

தாணத்தென்துங்கி மெல்தான்

"ஆடுபுலி" ஆட்டம் காரடுகிறவன் ஓர்வெளிக்

வராத வந்த ததலங்கொள்கும்.

வீடுகளில், தவறுத்

ததலங்கும் குழந்தை களை, தூங்கிவைத்தும்

திகிலுள்ள என்னுடைய பிள்ளைகள் உண்டு.

தன் வீடுவந்து சேர்ந்துவிடுவார். கிட்டத்தட்ட
இருட்டுலேயே போய், இருட்டுலேயே வந்துவிடுவார்.
தெருவிளக்குகள் என வராத காலம் அது.

அதனால் மடத்துக்குப் புதுசாக
ஒருவன் வந்ததை அவர் பார்க்கவில்லை.
மடத்துக்குக் கதவுகள் கிடையாது;
சன்னல்களும் இல்லை என்றே சொல்ல வேணும்.
வழுவழுப்பான செங்கல்கள் பதித்ததரை.
அப்படிஒரு குளுமை. தரையில் எதையும்
விரிக்காமல் கையைத் தலைக்கு வைத்துக்
கொண்டு தூங்கலாம்.

காலைக்கஞ்சிக்கு மேல்தான்
“ஆடுபுலி” ஆட்டம் போடுகிறவர்கள் ஒவ்வொரு
வராக வரத் தொடங்குவார்கள்.

வீடுகளில், தவழத்
தொடங்கும் குழந்தைகளை, தூக்கி வைத்துக்
கொள்ள என்றே பெரிய பிள்ளைகள் உண்டு.

அவர்களுடைய மடத்துக்கு வந்ததால்,

வந்த அடன் அவர்கள் பரிசுவயிற்றுடன்

பட்டினம் வந்தான்.

யாரு, என்ரு சொல்லித் திடம்

வந்தான்.

மடம் தான்.

கூடும் தூக்கம் அவனை கவனித்த

வந்தும் தந்தான், கூடும் அவன் கவனித்த

வன் அப்படி ஒரு கருத்துடன் வந்தான்.

கூடும் தூக்கம் ; அதிலும் பண்டிதத்து.

அதை முதல் கருத்துடன் ஒரு வருஷம்

வந்தும் தந்தான் தான்!

நடை தந்ததற்கு என்ன?

அதைத் தந்தான் தந்தான்.

அப்படி ஒரு வருஷம் அவனைப்

பார்த்து வருஷம் திடம் அந்தமாதம்.

வந்தும் அப்படி ஒரு மடத்துக்கு

தான் வந்தும் ஆம் பரிசுவயிற்றுடன்

வந்தும் ஒரு வருஷம் வந்தும் தந்தான்.

அவர்கள், மடத்துக்கு விடிந்ததும்,
வந்த வுடன் அவர்கள் பார்வையில்த்தான்
பட்டான் அவன்.

யாரு, என்று கேட்காத இடம்
ஊரில் மடம் தான்.

இருக்க இருக்க அவனை கவனிக்க
ஆரம்பித்தார்கள். காரணம் அவன் காதுக
ளில் அப்படி ஒரு கடுக்கன் ஒளிர்ந்தது.
சிகப்புக்கல்; அதிலும் பழைய சிகப்பு.
அதை முதல் கண்டுபிடித்தது பெரிய
வீட்டுத் தாயமக்கா தான் !

நகை சம்மந்தமாக பெண்க
ளுடைய கண்களே தனிதான்.

அப்படிச் சொன்னதும் அவனைப்
பார்க்க பெண்கள் கூடம் அதிகமானது.

பெண்கள் அபூர்வமாக, மடத்துக்கு
தங்கள் வீட்டு ஆம்பிளைகள் கோபித்துக்
கொண்டு பசியோடு உட்கார்ந்து கொண்டோ

சுத்திவெள்ளை நீடப்பாங்கம்.

சமத்தானம் கொள்ள

அனகுத்திவெள்ளை பொய்யாங்கம்.

இவன் எந்தவாறு 'பயங்குபெற்ற'

நயங்கம் என்று தெரியவில்லையே.

'பயன்' இனியும் மட்டிலே எனின்

நாளை. காது கொட்டித் தோ, மூலையாக

தருப்பாளே.

மனியம் நாயகிக்குடையதான்

"எட்டுவாங்கு" உட்குடும். அங்கம்

வந்தது தான் கொஞ்சம் பார்த்தான்.

'காது' நடக்கவில்லை.

பச்சை, தாளை எந்தித்தி

உருக்கம் என வந்துகொண். பொய்

பொய் என்று சொல்ல கட்டம் கொடுத்தது.

வீடுகளை விளக்குவதற்கும் தெரம்

வந்தது. ஏதாவது துருத்திப் பதையாடு

கொஞ்ச நேரம் சமீபம் தோ. கொஞ்ச முதிர்ச்சி

படுத்துக்கொண்டோ கிடப்பார்கள்.

சமாதானம் சொல்லி

அழைத்துக்கொண்டு போவார்கள்.

இவன் எந்த ஊரு, 'யாருபெத்த
பிள்ளை' என்று தெரியவில்லையே.

'பயல்' கிணுங்க மாட்டே னென்கி
றானே. காது கேட்காதோ. ஊமையாக
இருப்பானோ.

மணியம் நாயக்கருடையகுரல்
“எட்டுஊருக்கு”க் கேட்கும். அவரும்
வந்து குரல் கொடுத்துப் பார்த்தார்.
'கதை' நடக்கவில்லை.

பசிச்சா, தானே எந்திரிச்சி
ஊருக்குள்ளே வந்துருவான். போங்க
போங்க என்று சொல்லி கூட்டம் குறைந்தது.
வீடுகளில் விளக்குவைக்கும் நேரம்
வந்தது. ஊரில் ஒருத்தன் பசியோடு
இருக்க நாம சாப்பிடறதா என்று முதலில்

தென் செட்டித்தவன் தெப்பணக் கிணட்டிதான்.

பெண்டட்டிமிடம் ஓடு இம்பலின் ஓயாது

பேட்டி, பருப்புக்கிழி உய்த்து, கையில்தான்

கிள் கைப்பை அலையாடிவெண்

யான் மடத்தையுப் பார்த்துப் போனான்.

பக்கத்து வந்திட்டி வந்தது.

புது வந்தா தானே சாப்பிடுவாங்குமோ.

என்று அனுப்பினாங்கிள்.

கூனையிள் பார்த்தாள். இம்பல்கூழை

கைப்புத் தன்னியுள் அப்படி உய... திரிந்தது.

ஆளில் கிணம்.

உயர்த்தித் திற்த ததவல் பறவியதும்

அய் உயர் எழுந்திருந்து எல்லாந்தும்.

எவனோ ஓடுத சாப்பிடுவான்

பேய்விட்டான் எவனையுத் திள் திடுகுதான்

வெதனையுப் பட்டது. தாளத்திலும் துகறும்

தொல்லிள் வொண்டிருந்தாங்கிள்.

குரல் கொடுத்தவர் கெப்பணக் கவுண்டர்தான்.

பெண்டாட்டியிடம் ஒரு கும்பாவில் சோறு
போட்டு, பருப்புக் கறி ஊத்தி, கையில்தண்
ணிச் செம்போடு அவருடைய வீட்டுவேலை
யாள் மடத்தைப் பார்த்துப் போனான்.

பக்கத்துல வச்சிட்டு வந்துரு.

பசி வந்தா தானே சாப்பிடுவாம்; பொ.

என்று அனுப்பினார்கள்.

காலையில் பார்த்தால் கும்பாச்சோறும்
செம்புத் தண்ணியும் அப்படியே... இருந்தது.
ஆளைக்காணம்.

ஊருக்குள் இந்த தகவல் பரவியதும்
அய்யோ என்றிருந்தது எல்லார்க்கும்.

எவனோ ஒருத்தன் வந்து பசியோடு

போய்விட்டான் என்பதைக் கேட்டு இளகியமனசுகள்

வேதனைப் பட்டது. காலத்துக்கும் இதைச்

சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

உலர்ந்த கொண்டித் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

தாவரம் தாவரம் தாவரம் தாவரம்

ஊர்க் கொண்டிக் காவல்க் காரர்களிடம்
தாயமக்காதான் அவர்களைக் கூப்பிட்டுச்
சொன்னாள். சிகப்புக் கடுக்கன் போட்டிருப்பாம்,
மயில்க்கண் கரை வேட்டி கட்டியிருப்பான்.
ஊர் எல்லையைத் தாண்டியிருந்தால், பக்கத்து
ஊர்களிலுள்ள மடத்தில்த் தான் இருப்பான்.
இருந்தால், எதும் கேட்டுச் கலைச்சிர வேண்
டாம். நமக்குத் தகவல் மட்டும் தந்துவிட்டு,
அவனை தொயங்கட்டிப் பின்னாலேயே
போய், யாரு எந்த ஊர் என்று விசாரித்துக்
கொண்டே ஊர்க் காவலையும் கவனிச்சிக்
கிடனும் என்று தணிந்த குரலில்ச் சொல்லி
அவர்களை அனுப்பிவைத்தாள் பெரியவீட்டுத்
தாய மக்கா.

அவன் அந்தக்காலத்து ஆண்களைப் போலவே
தலைவளர்த்துக் கொண்டை போட்டிருந்தான்.

தஞ்சாவூர்தி ஆகைப் படுவது போல எதிரண்டதும்

ஆகைப்பட்ட பெண்களும் உண்டு.

"தொறணை" என்னுமிது நிறை. மறுச

னாக்கு மறுசன், மறுசன்கு மறுசன வந்தியாகப்

படும். "பெண்டி" என்ற தொறணை கவந்தும்

கொல்லி வைக்கும். அவை அமைபு நெருங்கி,

நினைத்துத் தென்றல் வாய்துத் தொழும்.

அன்று தெவந்தும்புப் பயலிடம்

அது தெவந்தது, பிறகு அது தெவந்தது;

"தெது" தெவந்தது பொதுப் பொதுக்கு!

துணைமாது சுவரம் தெய்யப்

பட்டி தெவந்தது தெவந்தது தெவந்தது

தெவந்ததுத் தெவந்தது தெவந்தது, தெவந்தது

தெவந்தது தெவந்தது தெவந்தது தெவந்தது

தெவந்தது தெவந்தது தெவந்தது தெவந்தது

தெவந்தது தெவந்தது தெவந்தது தெவந்தது

தெவந்தது தெவந்தது தெவந்தது தெவந்தது

கடுக்கனுக்கு ஆசைப் படுவதுபோல கொண்டைக்கும்
ஆசைப்பட்ட பெண்களும் உண்டு.

“தோரணை” என்று இருக்கிறது. மனுச
னுக்கு மனுசன், மனுசிக்கு மனுச வித்தியாசப்
படும். “ஸ்டைல்” என்ற தோரணை கவர்ச்சி
கொள்ள வைக்கும். அவை அமையுமேதவிற,
நினைத்துச் செய்தால் விட்டுத் தோன்னும்.

அந்த செவத்தக்கல்ப் பயலிடம்
அது இருந்தது. பிறவி அழகுசூட வேண்டாம்;
“இது” இருந்தாலே போதும் போலிருக்கு!

நுண்ணமாகச் சவரம் செய்யப்
பட்டிருக்கிறதா என்று அறியும்சாக்கில்
கன்னத்தைத் தடவிப்பார்க்கிறதும், கக்கத்
தில் மயிர் வழிக்கும்போது ஏற்படும்
நாற்றம் வாசமாகத் தெரிகிறதும்

மனசுக்கு மனசு வித்தியாசம் கொள்ளும். மனுச
நாற்றங்கள் மோகம் எழுப்பும்.

தெரு தலக் இக் தலத்தலிடடுப் பேயலிட

டான் பாலுப் பயல்:

தப்பத்தான் தெருமயம்

தலாத்தத்தியான் பங்காடுப் பட்டு வந்து

வன் தலவட்டிக்குள மட்டிமல்லம்

திருடுகட்டை தலாபுள்ளம் கலக்கிட

டுப் பேண்டன், மறத்த மறத்தா,

அந்தப் பாக்கித் துவர்ப்பு வலையுத் அவன்

தக்கத்திள் வியர்வை மனமும் கலந்து

வீதியது அந்த வான் காந்திள் வலையுடன்

நின்றது.

*

*

திராமம் என்பது அயர்து

தெருக் கலாக் கெண்டது.

வீடுகள் பெருகி தெரு,

தெரு பெருகித் திரை

என்று ஏற்படும்.

அயர்து தெருக் கலாக் கெண்டது என்பது

கிணிகர் வந்துவரும்.

ஒரு கலக்குக் கலக்கிவிட்டுப்போய்விட்

டான் பாவிப் பயல்:

இப்படித்தான் ஒருசமயம்

களைக்கூத்தியாள் “பங்காருப் பட்சி வந்து

ஊர் இளவட்டங்களை மட்டுமில்லாமல்

கிழடுகட்டை களையெல்லாம் கலக்கிவிட்

டுப் போனாள். மறக்க முடிகிறதா,

அந்தப் பாக்கின் துவர்ப்புவாடையும் அவள்

கக்கத்தின் வியர்வை மணமும் கலந்து

வீசியது அந்த ஊரின் காற்றில் வெகுநாட்கள்

நின்றது.

*

*

கிராமம் என்பது அய்ந்து

தெருக்களைக் கொண்டது.

வீடுகள் பெருகி தெரு,

தெரு பெருகித் திசை

என்று ஏற்படும்.

அய்ந்து தெருக்களுக்கு மேல் என்றால்

சிறுநகர் வந்துவிடும்.

73
முதலில் உண்டான திருத்தங்கூடு

எது என்று கேட்டால் பதில் தருவது

சீரமைத்தான்.

நடுத் தெரு. [கி.பி. 180-ம் ஆண்டு
முதலில் தோன்றிய
கிடம்]

கி.பி. 180-ம் ஆண்டு. [கி.பி. 180-ம் ஆண்டு
தோன்றியதால் முதலில்
சொல்லப்படுகிறது]

கேர்த்துத் தெரு. [தோன்றிய பின்னர்தான்
கி.பி. 180-ம் ஆண்டு தோன்றிய
கிடம்]

வடக்குத் தெரு. [எல்லா வளையிலும் கி.பி. 180-ம் ஆண்டு
தோன்றியது. வடக்குத் தெருவும்
மேல் கி.பி. 180-ம் ஆண்டு தோன்றியது
உடையது என்பார்கள்]

தெற்குத் தெரு. [அனைத்து நபர்களும்
அங்கே இருந்தனர்]

நாவு தெருக்களும் உண்டான பிறகுதான்

நடுத் தெரு என்று சொல்லப்பட்டது.

மடம், சோவடி என்றும்

பொது கிடம் என்பது விரிவாக வடக்குத் தெருவில்

கி.பி. 180-ம் ஆண்டு கி.பி. 180-ம் ஆண்டு.

முதலில் உண்டான திசைத் தெரு
எது என்று கேட்டால் பதில் தருவது
சிரமம்தான்.

நடுத் தெரு. [இது அநேகமாய்
முதல் வீடு தோன்றிய
இடம்]

கிழக்குத் தெரு. [சூரியப் பொழுது
தோன்றுவதால் முதலில்
சொல்லப்படுகிறது]

மேற்குத் தெரு. [தோன்றிய பொழுது
இந்தத் தெரு திசையில்
அடைவதால்]

வடக்குத் தெரு. [எல்லா வகையிலும் கூடியதிசை.
குபேரதிசை. வடக்குத்திஅம்
மன் என்றாலே கூடியசக்தி
உடையது என்பார்கள்!]

தெற்குத் தெரு. [அனைத்து நலன்களும்
அருளுவது.]

நாலு தெருக்களும் உண்டான பிறகுதான்
நடுத்தெரு என்று சொல்லுவதுசரி.
மடம், சாவடி என்கிற

பொது இடம் என்பது ஊரின் வடகிழக்கு முலையில்
இருக்கலாம் என்கிறார்கள்பெரியாட்கள்.

பட்டத்தின் எண்ணெய் நெய்யும்

இந்த இவன் எட்டிப் பார்ப்பதும்.

காரணம், இவனுடைய குதன் அவசை

தான் துடிப்புத் தொண்டிக்குத் தோள் என்று

மனநம்பிக்கை கொண்டுவந்தான்!

X

X

இந்த இவனுக்குப் பள்ளைப் பிடியும் தான்

இன்பமாக துடித்து. சும்மா துடிக்கும்

பொது அந்த நினைப்பு வந்த ஆடம்பரம்

நடைக்கும். ராஜீ, எண்ணெய் பிட்டுப்

பந்தை உம் பொய் பிட்டுவெட. எவ்வ

துடிக்கையா என்று ஏங்குவான்.

தூரத்திலுள்ள அலுவலகத்தின்

கொடுத்தார்கள் அவ்வளவு தான்.

ஏன், பிடியெடுப்பவர்கள்.

மடத்தில் என்ன நடந்தாலும்

இந்த இவள் எட்டிப் பார்ப்பதில்லை.

காரணம் இவளுடையபுருசன் அங்கே

தான் இருப்புக் கொண்டிருக்கிறார் என்று

மனநம்பிக்கை கொண்டுவிட்டதால் !

*

*

இந்த இவளுக்குப் பிள்ளைப்பிறாயம்தான்

இன்பமாக இருந்து. சும்மா இருக்கும்

போது அந்த நினைப்புவந்து ஆட்டிப்

பிடைக்கும். 'ராமீ, என்னெ விட்டு ப்

பறதேசம் போயிட்டெயேட எங்கு

இருக்கயோ' என்று ஏங்குவாள்.

தூரத்து ஊரில் அவளைக்கட்டிக்

கொடுத்தார்கள்; அவ்வளவுதான்.

ஏம், பிரியமுள்ளவர்கள்

தினம் திராவிடம்; பிறகு திராவிடம்

பெரியவர்களுக்கும்? எதிர்ப்பை, எதிர்ப்பை.

பெண் குழந்தை திராவிடம்

அவ்வளவு பெரியவரும் பந்தவந்தம் தான்.

அடுத்தது அவர்களுக்கும் சம்பந்தம் இல்லை

மேலும் தூரத்தில் கிட்டிவருகிறது/

அவ்வளவு வந்தது விடுவது.

என் பிரியமென்ன நாடு எதிர்ப்பை

பெரியவர்களுக்கும். பெண் குழந்தை

தினம் திராவிடம் எதிர்ப்பை என் திராவிடம்

அதிர்ப்பை எதிர்ப்பை. எதிர்ப்பை எதிர்ப்பை.

நாடு யூம் மந்திரம் மந்திரம்

வைகாசி திராவிடம் திராவிடம்

யாருவதும் இன்று. என்னை திராவிடம்!

அப்படிதான் அது திராவிடம். திராவிடம்

திராவிடம் திராவிடம் யாருவதும்

திராவிடம். திராவிடம் திராவிடம்

கிடைக்கிறார்கள்; பிறகு காணாமலே
போய்விடுகிறார்கள்? தெரியலை, தெரியலையே.
பெண்களுக்குத் தீங்காக
அமைவது போர்களும் பஞ்சங்களும் தான்.
அடுத்தது அவர்களுடைய சம்மதம் கேட்கா
மலேயே தூரத்தில் கட்டிக் கொடுத்து
அனுப்பி வைத்துவிடுவது.
என் பிரியமுள்ள ராமீ தொலைந்து
போயேவிட்டான். பெண்களுக்குக்
கிடைக்க வேண்டியவை ஏன் இப்படி
ஆகிவிடுகின்றன. தெரியவில்லை.
ராமீ யிடம் மறக்க முடியாத
வைகளில் கிச்சமுட்டி விளை
யாடுவதும் ஒன்று. என்னென சிரிப்பு!
அப்படி ஒரு ஓசை அச்சிரிப்பில். காதில்
கேட்டுக் கொண்டே யிருக்கிறது
இப்பவும். கள்ளமில்லாதவனைக்

"தொன்" என்பது தொன்ம

தொன்மையின் தருக்கம்.

தொன்னையின் தட்டாக்கம்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

தொன்மையின் தொன்மையின் தொன்மையின்

“கள்ளீ” என்று சொல்ல

வேண்டிய திருக்கிறது.

திண்ணையில் தட்டாங்கல்

ஆடிக் கொண்டிருந்த போது, அவள்
தோற்றுவிடுவாள் என்று தெரிந்துவிட்
டது அவளுக்கு.

இந்த இவள், ஒருகாலை நீட்டி ஒருகாலை
மடக்கி வைத்துக் கொண்டு ஆடிக்
கொண்டிருந்தாள். நீட்டியகாலைப்
பிடித்துக்கொண்டு உள்ளங்காலின் நடுவில்
விரல்களின் நகங்களால் கிச்சமுட்ட
ஆரம்பித்தாள் அவள்.

பலத்த சிரிப்பின் சத்தம். கால்கள்
உதறியதில், தட்டாங்கற்கள் சிதறி
ஓடியதில் ஆட்டம் கலைந்ததோடு, பதிலுக்குக்
கிச்சமுட்டி, பேக்களம் ஆனது.

276
பேர்வாணாருவர் உடம்பில்
கீச்சம் என்ற "அமர்தரிசு" & குடி கொண்
புருஷம் / மருவார் அடியால் வைத்து
அதை

கொண்டாந்தான் ஆயிற்று!
தாங்கியிருந்த கீச்சம்

என் மூன்றாம் கருத்து, அந்த துத்தம்

தொடக்கம் வேண்டாம்; நம்ம வரலாறு

அந்த திடம் கொடுத்த - தொடல் போதுவதென்பது

என்று நீட்டின போது சூரணம் சூரணம்

என்று நம் காலடியின் வர இருந்துவரும்.

மொடு களியும் குதிரையாலும் உட
திப்படி உண்டு என்பார்கள்.

தான் கீச்சு வேண்டாம். வண்டியிலே

கொண்டிருக்கிற உடம்பை உட்கொடுத்து

கொண்டிருக்கிற உடம்பை உட்கொடுத்து

கொண்டிருக்கிற உடம்பை உட்கொடுத்து

ஒவ்வொருவர் உடம்பிலும்
கிச்சம் என்ற “அமிர்தநிலை” ஒவ்வொரு இடத்தில் குடிகொண்
டிருக்கும். அதை மற்றவர் அறியாமல் வைத்துக்
கொண்டால்த்தான் ஆயிற்று!

தாங்க முடியாத கிச்சம்
என்றெல்லாம் இருக்கு. அந்த இடத்தில்
தொடக்கூட வேண்டாம்; நம்ம விரலை
அந்த இடம் நோக்கி – தொடப் போறேன்இப்பொ
என்றுநீட்டிலே போதும் சரணம் சரணம்
என்ற நம் காலடியில் விழுந்துருவாம்.

மாடுகளிலும் குதிரையிலும் கூட
இப்படி உண்டு என்பார்கள்.
தார்க் குச்சி வேண்டாம். வண்டியிலோ
ரேக்ளாவிலோ பூட்டி ஏறி உட்கார்ந்து
கையைத் தூக்கினால்ப் போதும்; தூசியைக்
கிளப்பிக்கொண்டு காற்றாய்ப் பறக்கும்.

மனிதனோடு பழகுவது எவ்வளவு மனத

உடம் போடு பழகுவது என்பது வேறு.

மனத்தைத் திறப்பது போலத்தான் மனித

உடம்பைத் திறப்பதுவும்.

மரட்டின் உடம்புக்குள் தான்

கொடுகணை இருக்கிறது. அது எந்த

தடத்தின் இருக்கிறது என்று நினைக்கக்கூடிய

மேலவன்னை உய.

நமது உடம் அம் நாம் எந்த

தடத்திலும் தொடர்வது கூடக் கூட வரவே

திருண்.

கூப்படி இருக்கிற கைகூற்றம் கச்சு கேட்கும்

கொண்டு கட்டிப்பிடித்து உருண்டு புறங்க

நகளை செய்கு கொள்வாங்கம்.

தொடுகுகம் மயங்குவது.

மனிதரோடு பழகுவது வேறு; மனித
உடம்போடு பழகுவது என்பது வேறு.
மனத்தைத் திறப்பது போலத்தான் மனித
உடம்பைத் திறப்பதுவும்.

மாட்டின் உடம்புக்குள்ளத்தான்
கோரோசனை இருக்கிறது. அது எந்த
இடத்தில் இருக்கிறது என்று நம்மால்ச் சொல்ல
முடியவில்லையே.

நமது உடம்பில் நாம் எந்த
இடத்திலும் தொட்டாலும் கூச்சம் வருவ
தில்லை.

இப்படி ஒருத்தருக் கொருத்தர் கிச்சமுட்டிக்
கொண்டு கட்டிப்பிடித்து உருண்டு புரண்டு
ரகளை செய்து கொள்வார்கள்.
தொடு சுகம் பொல்லாதது.

*

கிழவனது நடுவுரை!

முன்னரை உண்டு, பின்னரை உண்டு;

நடுவுரை ஏன் கூடாது?

மனையுப் போலத் தான் எகிறத்தும்.

மனையுப் போலும் முள்ளையுப் போலும்

எப்போதென்ற மகா தவனாகிடுக

எதரியாதாம்.

விவ்வைக் கையிங் எடுத்

தாச்சி, அம்பையுப் வைத்தது

குநையப் பார்த்து கிடுத்தாச்சி,

இடை மிப் எந்த ஓலிக் குறுக்கீடும்

கிடுத்தக் கூடாது.

தானின் மென் பேரை வன்றி

நாட்டாயும் மதாடங் கிடைட்டாய்,

அவ்வது யோகித்து பிள்ளை கைண்டி

குத்தம் போது, மெய்யிடுந்து ஒரு

பல்லி வகுந்தவன் கூட

அணைத்தும் அணைந்து போய்கிடும்.

இப்போது நடுவுரை !

முன்னுரை உண்டு, பின்னுரை உண்டு;

நடுவுரை ஏன் கூடாது?

மழையைப் போலத்தான் எழுத்தும்.

மழைப்பேறும் பிள்ளைப்பேறும்

எப்போ என்று மகா தேவனுக்கே

தெரியாதாம்.

வில்லைக் கையில் எடுத்த

தாச்சி, அம்மையும் வைத்துக்

குறியைப் பார்த்து இழுத்தாச்சி,

இடையில் எந்த ஒலிக் குறுக்கீடும்

இருக்கக்கூடாது.

தாளின்மேல் பேனா ஊன்றி

நாட்டியம் தொடங்கிவிட்டால்,

அல்லது யோசித்து நின்று கொண்டி

ருக்கும்போது, மேலேயிருந்து ஒரு

பல்லி விழுந்தால்க் கூட

அனைத்தும் அனைந்துபோய்விடும்.

இவை என்னோடுகூடும் அன்பு.

"லாபகரமான முக்கிய வர்த்த
கதர் விவரத்திலுடன்து" அன்பு

புதுமைப் பித்தன்.

நடுவழியில் வந்து படுத்திக்கொள்ளாத

நாவல் - மானுட - என் பதில் உன்

என்பது சிந்தித்த மனமாயும் உணர்வியலில்

நான்.

அப்போது அன்னவெய்தி; நான் உணர்வியல்.

எழுந்திருக்கிற உணர்வு அல்லவென்று உணர்வின்.

அன்பு, நிறைவுரை, நடுவழி, விட்டி!

*

"இந்த இவன்" நன்றாக உணர்வியல்

யானது.

தம உணர்வு, எதிர்பாராத உணர்வு + பாபுவார்த்தன்.

"தந்திர, என்னை என்னை உணர்வியல்"

ஒரு இயல்பு அல்லவென்று உணர்வியல்

எழுந்திருக்கிற மனம் உணர்வியல்

பரிசுப்படுத்தி கிட்டலாம்.

இயல்பு அல்லவென்று உணர்வியல்.

அதன் எதிர்பாராத.

என்ன உணர்வியல் அல்ல?

இவை எல்லோருக்கும் அல்ல.

“வாகையடி முக்கில் வந்து
தேர் விழுந்து விட்டது” என்பாராம்
புதுமைப்பித்தன்.

நடுவழியில் வந்து படுத்துக்கொள்ளாத
நாவல்- மாடு- ரொம்பவே உண்டு
என்று சுந்தர ராமசாமியும் சொல்லியிருக்கி
றார்.

அப்போது என்னசெய்வது; நான் செய்வது;
எழுதியதை நகல் செய்ய ஆரம்பித்துவிடுவேன்.
அல்லது, பின்னூரை, நடுவரை, இப்படி !

*

“இந்த இவள்” பிறந்த கதை வேடிக்கை
யானது.

திடீரென்று, எதிர்பாராதபோது * பாபு வந்தான்.

*_பாபு: புதுவை இளவேனிலை நாங்கள் பாபு என்றுதான் கூப்பிடுவோம்

“தாத்தா, எனக்கே எனக்கு என்று
ஒரு குறுநாவல் அளவில் எதையாவது
எழுதிக்கொடுக்க மாட்டீர்களா என்று
பிரியப்பட்டுக் கேட்டான்.

குறுநாவல் அளவிலா.

அதும் எதாவதா.

என்ன செய்போறே அதை?

"அச்சுக்கான், உன்னைக் கையெழுத்தி
அப்படியே - கையெழுத்து பிரதி"

யானால் - பிரதி குடிநீர்த் தயை
கூடுவாய்த் துடைக்காய், தைப்பாய்
கொடியை வைப்பாய்(?)....

"கொண்டு போய் கண்ணை மூடவே?
"அப்படியே புத்தகம் ஆக்கிவிடுவாய்"

என்றான்.

திருத்த ஸ்ரீமதாயுசம் திருக்கா?

என்று கேட்டான்,

"புதிதா, நாமதாம் மைய்யாயம்"

என்று மைய்யாயம் சொன்னான்.

புதிதாம் பவதாமைய்யாயம்

பாய் இன்னவன் மைய்யாயம் அப்படியாய்.

செய்து பாய் என்னென்ன.

*

மாயுராயை, திருத்த என்னென்ன விசேட

மாயு தாயுராய் பேணுக்கள் "திருத்தம்"

என்று வாய்க்கவந்தது மத்தியம்.

மத்தியவந்த வந்தாய்.

பின்னாநான் பெக்காய்.

“அச்சாக்காமல், உங்க கையெழுத்தெ
அப்படியே – கையெத்துப் பிரதி
யாகவே – பிறந்த குழந்தையெக்
கழுவாமல்த் துடைக்காமல், தொப்புள்க்
கொடியை வெட்டாமல்(!). . .

“கொண்டு போய் என்னெ செய்வெ?”

“அப்படியே புத்தகம் ஆக்கிவிடுவேம்”

என்றான்.

இதுக்கு முண்உதாரணம் இருக்கா?

என்று கேட்டேன்.

“புதுசா, நாமதாம் செய்யனும்”

என்று சொல்லிச் சிரித்தான்.

புதுசுகள் பலது செய்துபார்க்கப்

பிரிய முள்ளவன், செய்தும் காட்டியுள்ளவன்.

செய்து பார் என்றேன்.

*

மறுநாளே, இதுக்கு என்றே விசேட

மான தாள்கள் பேனாக்கள் “திறுத்தல்மை”

என்று வாங்கி வந்துக் குமித்துவிட்டான்.

மருத்துவச்சி வந்தாச்சி.

பிள்ளைதான் பெக்கணும்.

பாடுவதற்கு ராகம் இன்றைப்

புதுகாகம் கண்டுபிடிப்பார்களா;

மலைய ராகம் கவித் இன்றைக்குத்

புதுவிதமாக ஆவாயினம் பன்னுதா?

பேனாவைத் தந்தவழியை

அந்தவழி.

மனம் முடி "தபஸ்" பண்ணினான்

கொஞ்சநாள். "வாக்ஜதனி" வந்தான்.

"இந்த சிவன்" துறங்கித் தாடாங்கி

எனள் பேனாவழியாக; சார்க்கத்திற்

கையை 2-க்குத் தொண்டுவிட்ட

அ'ன'கில்.

*

அனை இறை உலகைய

ஆசாவிடம்குடிக் காட்டாத அன்புக்கு

தொல் உண்டு. திட ஏன்து நன்பர்

பஞ்சு

தமிழ் பேராகியவர்க் வந்து அமர்ந்தார்.

பாடுவதற்கு ராகம் ஒன்றைப்
புதுசாகக் கண்டுபிடிப்பார்களா;
பழைய ராகங்களில் ஒன்றைஎடுத்து
புதுவிதமாக ஆலாவனம் பண்றதா?
பேனாவழி எந்த வழியோ
அந்த வழி
மனம் மூடி “தபஸ்” பண்ணினேன்
கொஞ்சநாள். “வாக்தேவி” வந்தாள்.
“இந்த இவள்” இறங்கத் தொடங்கி
னாள் பேனாவழியாக: காரிக்கம்நிறச்
சேலையை உடுத்திக் கொண்டுஇந்த
அ’ள’கில்.

*

அறை குறை வேலையை
ஆசானிடம்கூடக் காட்டாதே என்று ஒரு
சொல் உண்டு. திடீரென்று நண்பர்
தமிழ் பேராசிரியர் பஞ்ச வந்து அமர்ந்தார்.

எனக்குமன்னாள் தான் என ஆடைவைத்துத்
 போன கணத்துக்கிடந்தன.
 "எத்தா வேளை நடக்கத் போ
 வுக்கே?" என்று மகிழ்ந்தபடிக்கேட்டாள்.
 சிறுமணி என்ரு சைஸ்,
 எழுதியவைகளை எழுதிக்கொடுத்து
 அவன் கையின் கையிற் கொண்.
 துணைப்போ ருளம்ப நன்மை
 கொடுத்தவன்.
 சத்தம் போட்டுப் புகழ்மை
 நானும் கொடுத்தேன் கொடுத்தேன்.
 (எனது எழுத்துக்கள் பனதும்
 அவன் பன்னவ பட்டை வந்ததும்வை)
 பாதியின் நித்தியது எழுத்து;
 ஆனாலும் ஒரு சரிபாட்டி கொடுத்தான்
 தேவதாசனை எழுதுகின்றேன் பட்டதி,
 "எப்படியெல்லாம் சிறு வயது
 உட்கொடுத்து இப்படி எழுது முடியுது
 எழுதுகின்றேன் என நான் நான் கொடுத்தேன்"
 என்ருள்.

எனக்குமுன்னால் எழுதிய தாள்கள் ஆடைகுலைத்தது
போலக் கலைந்து கிடந்தன.

“எதோ வேலை நடக்குது போ
லிருக்கே!” என்று மகிழ்ச்சியுடன்கேட்டார்.

ஆமா என்று சொல்லி,
எழுதியவைகளை ஒருங்கிணைத்து
அவர் கையில் வைத்தேன்.

தலைப்பே ரொம்ப நல்லா
இருக்கு என்றார்.

சத்தம்போட்டுப் படிங்கெ
நானும் கேட்கட்டும் என்றேன்.

(எனது எழுத்துக்கள் பலதும்
அவர் பார்வை படாமல் வந்ததில்லை)

பாதியில் நிற்கிறது எழுத்து;
ஆனாலும் ஒரு சரிபார்ப்பு இருந்தால்
தேவலேதானே என்று எனக்குப் பட்டது.

“எப்படியய்யா இந்த வயசிலும்
உக்கார்ந்து இப்படி எழுத முடியுது
எங்களுக்கெல்லாம் விரல்நடுக்கும் வந்திருச்செ” என்றார்.

தேவ ஹங்கு பகரம் மனசுக்குள் மெய்

பதத்தப் பகர்த்துபட்டி, "தேவ எழுத்தல்

பகர்த்துபட்டி மெய் மெய் எழுத்தல் அதையு

பட்டி.

தன்னை மெய் திருப்பதற்கு கைக்கு

பாடி எழுத்தல் பகர்த்துபட்டி.

"பகர்த்துபட்டி" எழு

தேவ மெய் மெய் மெய் எழுத்தல்.

அவனை "மெய் மெய், மெய் மெய்"

எழுத்தல் மெய் மெய், மெய் மெய்.

வக(த) தேவ எழுத்தல்

குடி மெய் மெய் மெய் மெய்

தெய்வமெய், மெய் மெய் எழுத்தல்

மெய் மெய் எழுத்தல்.

சீமார் அறுபது மெய் மெய்

மெய். தன்னை மெய் மெய் மெய்

மெய் மெய் மெய் மெய் மெய் மெய்.

ஒரு ரெண்டு பக்கம் மனசுக்குள்ளேயே
படித்துப் பார்த்துவிட்டு, “ஒரு எழுத்துப்
பிழைகூட இல்லையே” என்று அதிசயப்
பட்டார்.

கண்ணை மூடித் திறப்பதுக்குள் எனக்கு
நாலு எழுத்துப் பிழைகள் விழும்.

“புகழ் அரசி” என்று

ஒரு பெண்ணுக்குப் பெயர் எங்க ஊரில்.

அவளை “பொளகரிச்சி, பொளகரிச்சி”

என்றுதான் கூப்பிடுவார்கள், பாவிகள்.

வாக்(கு) தேவி என்னுள்

குடி இருக்க வந்துவிட்டாளோ என்று

தோன்றிவிட்டது, பிழையே என் எழுத்தில்

இல்லையே என்ற சொல்.

சுமார் அறுபது ஆண்டுகள் இருக்க

லாம். கல்கி. கிருஷ்ண மூர்த்தி அவர்கள்

ஆனந்தவிகடனில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார்.

அப்போது அது, அண்ணாதுவர் பிள்ளை

கடித்துப் "144" துண்டித்துப் போட்டு

அந்த அம்மை. மனதில்லாத வெள்ளையன்

யாதுவாட்டி. உடனடிவந்தவன்

உடனடிவந்த வெள்ளையன் அண்ணாதுவர்

அவன் உடனடிவந்த, "அந்த 144

துண்டித்துவைத் தாக்கீதின்

பாடின் வாங்குவதைத் தவிர்த்தல்.

"அதுவல்ல நீங்கள் வாங்குவதைத்.

தாக்கீதின் "அது தான் மறுத்து

விட்டிருக்கிறீர்கள் உடனடிவந்த.

அந்த வெள்ளையன்: தான்

மறுத்துவந்தவன், அந்த உத்தரவை

தட்டிய எழுத்துப்பெயர் அந்த

உண்

பெறு அந்த, அந்த மறுத்துவந்த.

உத்தரவை வெள்ளையன் உடனடிவந்த!

அப்போதய அரசு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்
கழகத்தில் “144” தடையுத்தரவு போட்டி
ருந்தார்கள். மாணவர்களை வெளியேற்றி
யாகிவிட்டது. பேராசிரியர்களையும்
போலீசார் வெளியேறச் சொன்னதும்
அவர்கள் போலீஸாரிடம், “அந்த 144
தடை உத்தரவைக் காட்டுங்கள்
நாங்கள் பார்க்கவேண்டும் என்றார்களாம்.
“அதெல்லாம் நீங்கள் பார்க்கவேண்டாம்.
காட்டமுடியாது” என்று கராலாக மறுத்து
விட்டார்களாம் போலீஸார்.

கல்கி சொல்லுகிறார்: ஏன்
மறுத்தார்கள் என்றால், அந்த உத்தரவில்
கட்டாயம் எழுத்துப்பிழைகள் இருக்கக்
கூடும்”

பிழை இந்தால், அர்த்தம் மாறிவிடுமே.
உத்தரவே செல்லாமல் போய்விட்டால்!

பஞ்சு சார் ஒரு தங்குப் பேரவையார்:

எனது பிணைகளை வயல் மீட்டுவதற்கு

தொகுக்கப்பட்டிருந்தார்.

தன் பேரவா நெருங்கியவர்கள்

ஒரு பிணைகளை கிணையம் என்று

சந்தோஷம் வந்ததனை வாய்மையாகவும்,

என்னைவில அங்குக்கு ^{அதன்} சந்தோஷம்.

கூடுதல் வயசு:

இன்றுதான் எழுந்தப் பிணைகள்.

பஞ்சு வின் குரல் கேட்க ஆரம்பித்தது.

அவரது குரல் அங்கு கட்டிடங்கள்

பேசும் அமைப்பு ஏதாவது.

வருவது பாடம் எழுதும் பேரவா

ஏதாவதுதான் கேட்கும்.

* உரத்த குரல் உருவாக

பெரிய ^{பெரிய} அன்று இதுமாதிரி கண்ணின்

பாடம் எழுதும்படிக்கு வந்தது!

பஞ்ச சார் ஒரு தமிழ்ப் பேராசிரியர்:
எனது பிழைகளையெல்லம் பொறுத்துத்
திருத்திக்கொடுத்தவர்.

இப்போது ரெண்டுபக்கங்களில்
ஒரு பிழைகூட இல்லையே என்றால்
சந்தோசம் வரத்தானே செய்யும் யாருக்கும்.
என்னைவிட அவருக்கே அதிக சந்தோசம்.
கூடுது வயது;

குறையுது எழுத்துப் பிழைகள்.
பஞ்சவின் குரல் கேட்க ஆரம்பித்தது.
அவரது குரல் அய்ந்து கட்டைக்குப்
பேசும் அமைப்பு கொண்டது.
வகுப்பில் பாடம் எடுக்கும்போது
ரொம்பதூரம் கேட்கும்.

“உரத்த சத்தம் ஊருக்கே
பெரியவர்” என்ற முதுமொழி காரணமில்
லாமல் ஞாபகத்துக்கு வருது!

எழுதிய அமலின் கிடை 64

பக்கங்களையும் வாசித்து முடித்தார்.

திருவிருநகர் என்று

தொன்றியது எனக்கு.

பஞ்சு சொன்னார்: "நெல்லத்தாம்

பொருது; எழுதுங்க எழுதுங்க"

கொஞ்சம் திடைவழு வழுபடுவார்:

"கீழ்ப்படி எவ்வளவுதான்

வாய்க்கும் உங்குட்டை துருமென்று

தெரியுமாய்.

"தொன் னாறு க்கும் மேற்பட்ட

உயக்கென்று. வந்துக்கிட்டே

நடுக்கு"

என்று சொல்லியாகப் போனார்,

அவன் பொருதுக்கொண்டிருந்த

எனக்குப்பலவாறு உயக்களை.

பெண்களையும் பற்றியும் ஆம்

எழுதுவது.

எழுதிய அளவில் இந்த 64

பக்கங்களையும் வாசத்து முடித்தார்.

இது ஒரு உலகம் என்று

தோன்றியது எனக்கு.

பஞ்சு சொன்னார்: “நல்லாத்தாம்

போகுது; எழுதுங்க எழுதுங்க”

கொஞ்சம் இடைவழி விட்டு அவர்:

“இப்படி எவ்வளவுதான்

விசயங்கள் உங்கள்ட்டெ இருக்கும்னு

தெரியலையெ.

“தொன்னாறுக்கும் மேற்பட்ட

வயசில்லையா. வந்துக்கிட்டே

இருக்கு”

என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

அவர் போனதுக்குப்பிறகு

எனக்குப் பலவாறு யோசனை.

பெண்களைப் பற்றியே ஏம்

எழுத்து வருது?

தான் தன் தந்தை வளவாறுக்க

முடியாதபேரையும் நான் உணர்வது

"அம்மா" என்பதுதான்.

இது தான் நான் பற்றிய இது

இந்தவாறு என தவறான இடம் இல்லை

தம்பன் தந்தைதான். இவ்வாறு

அதற்கு அவர் "அம்மா" ^{அம்மா} ^{அம்மா} ^{அம்மா}

அவ்வாறாக. தந்தை "அம்மா" ^{அம்மா} ^{அம்மா} ^{அம்மா}

அவ்வாறு மான், இது தந்தைதான்

அவ்வாறு முடியுமாயும். "அவ்வாறு

அவ்வாறு உணர்வது" என்று அதற்கு

பார்க்குமாம் அவ்வாறு. ஏனென்று

தெரியும் அவ்வாறாக. எனது

அவ்வாறு அப்பா இவ்வாறு. தந்தைதான்;

தந்தைதான் அம்மா.

தந்தைதான் அதன் வளவாறுதான்.

(பெயர்மீதும் அதன் வளவாறுதான்)

காலில் கல் தடுக்கி வலிபொறுக்க
முடியாதபோதும் நாம் சொல்வது
“அம்மா” என்பதுதான்.

ஒரு காவல் நிலையத்தில் ஒரு
குற்றவாளியை காவலாளி ஒங்கிஒங்கி
கம்பால் தாக்குகிறான். ஒவ்வோர்
அடிக்கும் அவன் “அம்மா அம்மா” என்று சொல்லி
அலறுவானாம். இந்த “அம்மா” எனும் அவயத்தைக்
காவலாளியால், இருக்க இருக்கத்தாங்கிக்
கொள்ள முடியலையாம், “சவமே
அப்படிச் சொல்லாதே” என்றும் அடித்துப்
பார்த்தானாம் காவலாளி. தோற்றது
கடேசியில் காவலாளிதான் என்று
சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இதுகதைதான்;
கட்டுக்கதை அல்ல.
தெய்வங்களில் அதிகம் பெண்தெய்வங்களே.
(பேய்களிலும் அதிகம் பெண் பேய்களே.)

படைக்கும் துடிக்கம் பிரம்மன்

என்று கருப்பதை, "ன்" என எடுத்துவிட்டு
'மா' கெடுத்துவிடவும் என்று எண்ணித்

தெரிந்த அம்மையின் துடிக்கம் எண்ணின்.

பின் முன்பு ஏதெனவே சொல்ல

கருப்பதைப் போல, "துடிக்க" என்பதின்

துடிப்பின் துடிக்கம் என்பது எண்ணின் தன்

துடிக்கம் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

("க. அத்தியாயம் துடிக்கம் கெடுத்து" அப்போது

யின்

[கருப்பின் படித்ததை அப்போது
கருவின் ஆணை, எண்ணின்...]
என்று தொடங்கும்.

என்பது தான் சொல்லுவது தந்தை தந்தை தந்தை

சொன்ன தந்தை தந்தை தந்தை.

தந்தை, 'உணர்வு' என்றும் எண்ணும்

எண்ணும்; ஆனால் தந்தை தந்தை தந்தை

எண்ணும் என்று முடிவு செய்துள்ளேன்

என்பது.

படைக்கும் கடவுளுக்கு பிரம்மன்
என்று இருப்பதை, “ன்”னை எடுத்துவிட்டு
‘மா’ சேர்த்து விடலாம் பிரம்மா என்று எனக்குத்
தெரிந்த அம்மையார் ஒருவர் சொன்னார்.
நான் முன்பு ஏற்கெனவே சொல்லி
இருப்பதைப்போல, “கடவுள்” என்பதில் “ள்”
இருப்பதால் கடவுள் என்பது பெண்ணைத்தான்
குறிக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறேன்.
[“கு. அழகிரிசாமியை ஒருவர் வந்து சந்தித்தார்” கட்டுரை
யில்

[சமீபத்தில் படித்த ஒரு கட்டுரையில்
இறைவன் ஆணா, பெண்ணா...”
என்று தொடங்கும்.]
நெடிய நாட்களாகவே இந்தத் தர்க்கம் இருந்து
கொண்டே இருக்கும் போலிருக்கு.
கடேசியில், ‘உனக்கும் வேண்டாம் எனக்கும்
வேண்டாம்; ஆளுக்குப் பேர்பாதி வைத்துக்
கொள்ளலாம் என்று முடிவு செய்திருப்பார்கள்போ
லிருக்கு.

தெய்வ தீயன; அதுவான் சொன்னா?

மெய்யு முடிவென்கொண்டே அகநகரில்

முடிவாய்வுன் அய்யம்பு சுதமனத்தின்

செய்தி சொல்வானா,
அது துணை அருள்

அகநகர போல் வந்தோர் எதிர்ப்புண்.

"இந்த கிணல்," தனது
நினைவுகள்

முடிவாய்வுன் கருத்து மெய்யுண்.

கிணல் பூமியில் வாய் என்வ சொல்ல

மெய்யாய்வு. உதார்த்து உதார்த்து உதார்த்து

தெய்வியல்.

புருஷன் சொந்த அய்யம்

இவ்வாய்விதத்து அருத்திவென்கு

கூடவே போட்டு எதிர்த்தான் விட்டதே

பெரிய அருள் - 'இந்தா, தந்தை'

கிணல் அகநகர உருத்திப் படைத்தல்

பெரிய அருள் விட்டதே பெரிய அருள்.

இல்லை இல்லை; அதுயார் சொன்னா?
முப்பத்து முணுவிழுக்காட்டுக்கே சரி சொல்ல
முடியாதவன் அயம்பது சதமானத்துக்கு
ஒத்துக்கொள்வானா,

இது இவனை எங்கெ
கொண்டு போய் விடுமோ தெரியலை.

“இந்த இவள்”, தனது ஆயுளில்
முக்கால்வாசி இருந்து முடித்தாள்.
இவளை பூமிக்கு பாரம் என்று சொல்ல
முடியாது. உழைத்து உழைத்துக் கொட்டி
இருக்கிறாள்.

புருசன் செத்த அப்பவே
இவளைப்பிடித்து அடித்துக்கொண்டு
கூடவே போட்டு எரிக்காமல் விட்டதே
பெரியகாரியம். ‘இந்தா, இந்தக்
காரிக்கம்சேலையை உடுத்திப் பிழைத்துப்
பொ’ என்று விட்டதே பெரிய காரியம்.

அந்த நன்றிக்கு ஏன் உடைத்தானா,

கனிக்கத்தை ஒர்ப்பும் உடைத்தானா

ஒரு ஒரு ஆணைப் பார்த்துப் புதுணாக

ஒர்ப்புக்கொண்ட தெரியும் உறவினனை.

வெள்ளை உடைதைய மட்டும் ஒர்ப்புக்

கொண்ட மட்டும் குன்று கொண்ணை

ஒரு ஒரு தெரியும் திரிந்தன.

அது தவிர கொடுத்தாடப் பெண்களுக்கும் அந்த
மந்திரம்-

தெரிந்திருந்தது!

நாலை மட்டும் இவ்வளவு

இருந்திருந்தால் அவன் வெந்திருக்கலாம்.

தெய்வம் என்ன, அந்தமேதே

தெய்வம், தன்மும் அமைதியும் படைத்து

வெண்ணெய் திரைக்கின்றன. துணைகளை

மனது ஆர்வமாக ஒர்ப்பு திரை ஆக்கினை

அவ்வளவு தான் தெரிந்திருந்தது அவன்மேல்.

அந்த நன்றிக்குத்தான் உழைத்தாளா.

காரிக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டவ

ளுக்கு ஒரு ஆணைப் பார்த்துப்புருசனாக

ஏற்றுக்கொள்ள தைரியம் வரவில்லை.

வெள்ளைச்சீலையை மட்டும் ஏற்றுக்

கொள்ள மாட்டேன் என்று சொன்னவ

ளுக்கு இந்த தைரியம் இல்லை.

அது சில கெட்டிக்காரப் பெண்களுக்கு- அந்த

மந்திரம்-

தெரிந்திருந்தது!

ராமீ மட்டும் இவளோடு

இருந்திருந்தால் அவள் செய்திருக்கலாம்.

இப்பவும் என்னென, அந்தமாதிரி

செய்கைகள், கண்டும் காணாமலும் நடந்து

கொண்டுதான் இருக்கின்றன. இவைகளை

மனசு பூர்வமாக ஏற்று இந்த ஆண்சமூகம்

அவர்களைச்சேர்த்துவைக்க வேண்டும்.

மடத்தின் துறைகள்

மடத்தின் துறைகள் என்பது திருப்பதிகம்
என்பதேயாகும்.

ஆம், எவ்வாறென. மடம் மட்டுமேயாகும்,

ஆய்வு தண்டனை பெற்று அங்கேயே

பெருமை பெற்று எங்கும் "எவ்வாறு" என்ற

பாடம் மட்டுமேயாகும். ஆய்வு தண்டனை எவ்வாறு

எவ்வாறு எவ்வாறு துறைகள்,

துறைகள் துறைகள் துறைகள்

துறைகள் துறைகள் துறைகள் துறைகள்

துறைகள் துறைகள் துறைகள் துறைகள்

துறைகள் துறைகள்,

துறைகள் துறைகள் துறைகள் துறைகள் துறைகள்

மடத்துக் கதைகள்

மடத்துக் கதைகள் என்று இருப்பதாகச்
சொன்னீர்களே.

ஆமா, சொன்னேன். மடம் மட்டுமில்லை,
ஆயுள் தண்டனை பெற்று அங்கேயே
பெழுதைக் கழிக்க நேரும் “ஜெயில்பறவை”
யான மனிதர்கள் தங்களுக்குள் சொல்லிக்
கொண்ட ஜெயில் கதைகள்,

இளவட்டங்களான பிள்ளைகள்
தங்கிப்படிக்கும் காலேஜ் ஹாஸ்டல் வாசிகள்
தங்களுக்குள் சொல்லி ஆனந்தப்படும்
பால்கதைகள்,
பிளேக்நோய் போன்ற உயிர்க்கொல்லி நோய்களுக்குப்

பயித்து வளையு கான்செய்து அடிக்

காடென மலை யொ பையன் உட்டமொகவந்தி

காந்தன் பெருகு நகர ஓடுவருள் வொருவர்

வொன்ருகூடும் கதைகள். திவையொவன்

பாயன் கதைகள் உண்டே; பாயசும் திவையொ

கொப்பாடா எவ்வது பாயந்தொவ்வாயன் கதைகள்.

வாயந்தை கவியும் வொந்தையும்

கூபாகம் திவையொவன் வொவ்வும் பாய்கதைகளாக

வொவ்வாய்கள் தீதொவொ கவையொவ்வின்.

உயிர்த்தவம் வொபகைத் "தகயி" வொப்பாய்கள்.

"திவையொவ்வும், திவையொவ்வும் கதை" வொ

"தம்பலக் கதைகள் வொய்கள்! "பலபண்ட" ,

(வொவ்வும் பழம்), திவையொவ்வின் வொவ்வும்,

வொ, திவையொவ்வின் வொவ்வும்.

கவையொவ்வின், "பலபண்டம்" - ஒரே வொவ்வின்

வொவ்வும் பழம், வொவ்வின் வொவ்வின்

" ஒரே வொவ்வின்-பலபண்ட வொவ்வின்" - அதன் வொவ்வின்

வொவ்வின் பாய் கதை கவையொவ்வின்.

பயந்து ஊரையே காலி செய்துவிட்டு
காடோ மலையோ போய்க் கூட்டமாக வசித்த
காலத்தில் பொழுது நகர ஒருவருக்கொருவர்
சொல்லி ரசிக்கும் கதைகள். இவைகளிலும்
பால்க் கதைகள் உண்டு: பாயசம் இல்லாத
சாப்பாடா என்பது போலத்தான் பால்க் கதைகள்.
வார்த்தை களிலும் சொற்களிலும்
ஆபாசம் இல்லாமல்ச் சொல்லும் பால் கதைகளைச்
சொல்வார்கள் சாகசமான கதைசொல்லிகள்
உயிர்த்தலம் என்பதைத் “தம்பி” என்பார்கள்.
“திருமால்நாயுண்டு, சுப்பாநாயுண்டு கதை” யில்
“தம்பி”க்கு எத்தனை பெயர்கள்! “பால பண்டு”
(வாழைப்பழம்), திறுகைக்கல்லின் கைப்பிடி,
எலி, இப்படி யெல்லாம் வரும்.
இலக்கணத்தில், “பல பெயர்கள் – ஒரே சொல்”
என்பதுபோல, உலகத்தில் உள்ள மொழிகளில்
“ஒரு பெயர்- பலப்பல சொற்கள்”. அதிகம் உள்ள
சொற்கள் பால் கதைகளில் தான்.

உள்ள மடங்கள் எங்கும், நாதத்தாயின்
தூங்குவந்து பதின் கிணத்து டயாய்விடத்தான்.

ஆனால் அங்கே பதவிக்கு 2 லட்சம்;

நாத்தியன் பேரவகம்!

தூங்க வந்தவனுக்கு சொப்பனம்.

ஸ்கல்தம் ஏற்படுகிறது.

தூத்துக்குடி கிண்டிப் பகுதியில்;

உதாரணம் தின்பாடி ஸ்கூலும் திப்பை.

தப்படித்தான் தவறப் பட்டே போச்சுடீய்

கிணத்தின் பிறகு கிண்துறை.

"நுள்ளு நாயக்கன் கதைகள்" என்பது

செய்வித் தீராத கிர்ப்புக் கதைகள்.

உள்ளமை பளிதி, நல்பு முடியும்து கிழ்ப்பாணா

மீது.

தெலுது புகி சநிதனந்தி இலாகித்

தூங்கிப் போக வேண்டும்.

யார் பாடியது, அந்தப்புலவர்

எண்ணெய் தேக்கம் உடனடி. விசயலிங்கன்

நமக்கு ஒத்தியம். நியு அண்டம்

ஊர் மடங்கள் எல்லாம், ராத்திரியில்
தூங்கவந்து பகலில் கலைந்து போய்விடத்தான்.
ஆனால் அங்கே பகலில் ஒரு உலகம்;
ராத்திரியில் ஒருஉலகம்!

தூங்க வந்தவனுக்கு சொப்பன
ஸ்கலிதம் ஏற்படுகிறது.
தூக்கம் இல்லாமல் சொப்பனம்இல்லை;
சொப்பனம் இல்லாத ஸ்கலிதமும் இல்லை.
இப்படித்தான் இவைபற்றிய பேச்சுக்கள்,
கதைகள் பிறக்கின்றன.

“நுள்ளு நாயக்கன் கதைகள்” என்பது
சொல்லித் தீராத சிரிப்புக் கதைகள்.
உண்மைபாதி, நம்ப முடியாத கற்பனை
மீதி.

இப்போது நாம் சங்காலத்து இலக்கியத்
துக்குப் போக வேண்டும்.

யார் பாடியது, எந்தப் புலவர்
என்றெல்லாம் கேட்கக் கூடாது. விசயம்தான்
நமக்கு முக்கியம். நீங்களும்

கேள்வியைப் பட்டவைதான்.

பால் ஏனையாட்டுகளில்
நதம் பதப்பது என்று உண்டு.

மதுநாள் அவர் இரங்கல்

போது, வண்புத்தாய் தண்டு

தொழிந்தான். 'மொண்பு நிறை

போல்து' தொழிந்தது' அது என்ன

என்று விசாரித்தான்.

"மொண்பு நிறை போல்து' இது

தொழிந்தது" என்று அவரறிந்தது

புடனாவும் வந்தது.

'வினையாடி'யு போதே

வெண்பென்தே நதம் பட்டுவாட்டது

என்று நம்புவது இவர்க்கு முடியாமல்

திருக்களம்.

திருப்போதியர் கேள்வி, திது

மட்டும்தான், ஆனந்தம்

திருப்போதியர்? =

கேள்விப் பட்டவைதான்.

பால்விளையாட்டுகளில்

நகம் பதிப்பது என்று உண்டு.

மறுநாள் அவள் குளிக்கும்

போது, வளர்ப்புத்தாய் கண்டு

கொள்கிறாள். ‘மாலைப்பிறை

போலத் தோணுதே’ அது என்னெ

என்று விசாரிக்கிறாள்.

“மாலைப் பிறைபோலக் குறி

தோணுதே” என்று காவடிச்சிந்து

பாடலிலும் வருகிறது.

‘விளையாடி’ய போதோ

வேணுமென்றோ நகம்பட்டுவிட்டது

என்று நம்புவது சிலருக்கு முடியாமல்

இருக்கலாம்.

இப்போதயக் கேள்வி, இது பெண்ணுக்கு

மட்டும்தானா, ஆண்களுக்குக்

கிடையாதா?

அப்படியானால் அது எந்த இடம்?

கேட்டவர் கேட்டுவாட்டுப் போய்

விட்டார், நமது கற்பனைக்குவரட்டு.

அங்கே எவ்வளவுதான் உயர்

வளம்புத் தரவே கேட்டார், திங்கே

ஆனிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்

டது யார்?

*

அந்தக் காலத்தில் சர்வாங்கம்சுவரம்

என்பது கட்டாயம் உண்டு. அது முதன்

முதலில் புதுமையாய்விட்டதே எனவு ஏதா

டங்கும்; பிறகு தடவைக்குத் தடவை.

தின்போது நித்தர்ப்படி எவ்வம் முத்துத்

குமட்டும் என்று ஆக்கப்பட்டது. பாஸ்பாஸ்ப

வந்தான் சர்வாங்கமும் எவ்வம் ஒழிந்தது.

முன்பெல்லாம் குலாத்தல்களை மரநிலை

அப்படியானால் அது எந்த இடம்?

கேட்டவர் கேட்டுவிட்டுப் போய்
விட்டார், நமது கற்பனைக்குவிட்டுவிட்டு.

அங்கே கெவிலித்தாயோ
வளர்ப்புத் தாயோ கேட்டாள். இங்கே
ஆணிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்
டது யார்?

*

அந்தக் காலத்தில் சர்வாங்கச்சவரம்
என்பது கட்டாயம் உண்டு. அது முதன்
முதலில் புதுமாப்பிள்ளைக்கு என்று தொ
டங்கும்; பிறகு தடவைக்குத் தடவை.

இப்போது நித்தப்படி என்றும் முகத்துக்
கு மட்டும் என்று ஆகிவிட்டது. பார்பர்ஷாப்
வந்ததால் சர்வாங்கமும் என்பது ஒழிந்தது.
முன்பெல்லாம் குளத்தங்கரை மரநிழலில்

மனதாய் தாய் தாயும் இல்லாய்
 வைபவவெய்தித் தான் தவறும்படத்தே.
 அப்போது தவறக்கூறன் கண்டு கொள்வான்;
 ஆனால் கேட்கமாட்டான்; கைவித்தாய்போன.
 தேவத்தாய்தான் கண்டும் காணாதபோன
 திருப்பதம், ஜாடை மானையாய்
 பேசுவான் தன் ந.ந.ந.ந.ந.ந.ந.
 உறந்தாயிப்பாய்தன், குருகுளம்பாடு
 போது தின்னாது தாகத்தின் ஜாடைவாய்
 தாட்டுவதுபோல; துன்பாய்தாகத்தின்
 தாய்க்குதாய்வருவதுபோல!

தின்னாது தாட்டி :

மகான் கையுள்ள கையாணம் போன்ற
 கைகாண்பாண கையாணம் குருகுளவன்
 வருகிறான். அவனைப் பார்த்துத்
 வாயால் பேசும் போலத் தோன்றும்;
 உறந்தாய்க்கு.பயனில்லாததுதான் அப்படி.

மறைப்பு தடுப்பு எதுவும் இல்லாமல்
வெட்டவெளியில்த் தான் சவரம் நடக்கும்.
அப்போது சவரக்காரன் கண்டு கொள்வான்;
ஆனால் கேட்கமாட்டான்; செவிலித்தாய்போல
கேலிக்காரர்கள் கண்டும் காணாததுபோல
இருப்பதும், ஜாடை மடையாகப்
பேச்சுவாக்கில் ஈரர்த்தங்களில்
பிரஸ்தாபிப்பார்கள்; ஒரு ராகம்பாடும்
போது இன்னொரு ராகத்தின் ஜாடையைக்
காட்டுவதுபோல; தர்ப்பார் ராகத்தில்
நாயகிராகம் வருவதுபோல!

இன்னொரு காட்சி:
மக்கள் கூடியுள்ள கல்யாணம் போன்ற
கலகலப்பான நேரங்களில் ஒரு சிறுவன்
வருகிறான். அவனைப் பார்த்ததும்
வாயாடவேண்டும் போலத் தோன்றும்;
ஆசைவரும். பயலின் துருதுருப்பு அப்படி.

உட்பிட்டுத் துண்டுவிட்ட மடல்தான்.

அவன் பார்ப்பதே 'அவள போய்யா' என்பது

போன திடுக்கெனம்.

திண்ணாவுவர், 'தேவதீபம்' என்னும்

வாழ்வு மடல்தான்; என்னிடமிருந்து 1947

என்று அவருக்கு வந்த திவன் புகழ்மொழி

உட்பிட்டுவார்.

"அவன் யாதித்யன்" என்று சொல்லும்;

அவன் போகாதே. திவன் ^{முகம்} வந்துள்ளது.

திண்ணாவுவர் உட்பிட்ட, 'தேவதீபம்' என்னும்

ரகுநாதன் தேவதீபம் என்று எழுதினார்

உட்பிட்டே, 'தேவதீபம்' என்னும் திவன்

வாழ்வு மடல்தான் உட்பிட்டே

நீ தேவதீபம் அப்பாவை நுழைக்கிறாயா?

திவன் திவன் திவன் என்று போன

தவண் வந்து, திவன் திவன்

தவண் திவன் திவன் திவன்;

கூப்பிட்டதும் வந்துவிடமாட்டான்.

அவன் பார்ப்பதே ‘அடெ போய்யா’ என்பது

போல இருக்கும்.

இன்னொருவர், “ஒங்கிட்டெ எல்லாம்

வர மாட்டான்; என்னிட்டெவா ராசா

என்று அவரை விட இவர் பாசமாகக்

கூப்பிடுவார்.

“அவம் யாரிட்டெயும் வரமாட்டாம்;

அங்கெ போகாதெ. இங்கெ வா ராசா என்று.

இன்னொருவர்கூப்பிட, “ஒங்கிட்டெ ஒரு

ரகசியம் கேக்கணுமெ” என்று ஒரு தாத்தா

கூப்பிட்டு, ஒண்ணு கேப்பேன் சொல்லு

வயா என்று ரசகியமாகப் கூப்பிட்டு

நீ ஒங்க அப்பாவெ நுள்ளனயா?

இவன் திகைத்து இல்லையே என்பது போல

தலையை உலுக்க, இல்லெ இல்லெ

கட்டாயம் நுள்ளியிருக்கெ;

நாம் பாத்ரேன, அண்ணாப் பாத்ரேன.

என்பார்,

என்ன திப்படி உன்னை அன்புபெற

அவன் பாத்ரே,

தெய்வத்தோடு யாரு உண்ணா?

என்று தெய்வம் தான் உரு,

அப்ப, நாம் உண்ணா பெயர்

என்று உணர்,

உருத்தோடு யாரு உண்ணாது என்று

குட்டிப் பையன் உண்பது தெய்வம், உணர்

அப்பது தான் உண்ணாது என்று

அந்நித்யத்தின் உணர்வு, பாத்ரே

உண்பது உணர்வு.

திப்படி உணர்வு உணர்வு

பாத்ரே உணர்வு.

அவன் எப்படி உணர்வு உணர்வு

என்று தெய்வம் உணர்வு,

நாம் பாத்தனே. கண்ணாரப் பார்த்தேம்
என்பார்.

என்னெ இப்படிச் சொல்றீகெ என்பதுபோல
அவன் பார்க்க,

ஒங்களுக்கு யாரு சொன்னா?

என்று ஒருவர் ஏண்டு வர,

அப்ப, நாம் சொல்வனா பொய்யி

என்று சொல்ல,

உங்களுக்கு யாரு சொன்னது என்று

குட்டிப் பையன் சார்பாக ஒருவர் வற்புறுத்திக் கேட்க,

அய்னுதாம் சொன்னான் என்று

அந்தத் தாத்தா சொன்னதும், பலத்த

சிரிப்பொலி எழுந்தது.

இப்போது கூட்டம் ரெண்டாகப்

பிரிந்து கொண்டது.

அவன் எப்படி நுள்ள முடியும்

என்று ஒரு பிரிவு கேட்க,

அவன் திரைப் புள்ளி.

பிற லைப் லை?

கிவன், அவனுடைய அம்மாவின்

தூதராக இருக்கும் போது!

அட பாவியப் புவன அப்படி

உய்யுமா மட்டும்; உய்யுமா,

இன் அப்பன் பாவியம் உய்ய!

அவனுக்கு இன்னும் அந்த

சுருதித் தன்மை போகவை பாவிய

என்று இன்னும் உய்ய.

அந்த உய்ய கையன்,

கிவன் உய்யும் உய்யும் உய்யும்

எதுவோ உய்யும் தான் பாவிய

உய்யும் உய்யும் அந்த உய்யும், அவன்

உய்யும் உய்யும் உய்யும்.

~~~~~

15-8-2019.
புதுவை-8.

அவன் இப்பொ நுள்ளலெ.

பிற கெப்பொ?

இவன், அவனுடைய அம்மாவயித்
துக்குள் உள்ளெ இருக்கும்போது!

அடபாவிப் பயலே அப்படிச்
செய்யலாமாதே; செய்யலாமா,
ஒன் அப்பன் பாவமில்லையா!

அவனுக்கு இன்னும் அந்த
சுளித்தனம் போகலை பாருங்க
என்று ஒருவர் சொல்ல.

அந்தச் சிறு பையன்,
இவங்க எல்லாரும் சேர்ந்து நம்மை
எதுவோ கோட்டா தான் பண்ணுகி
ராங்கள் என்று அங்கிருந்து, அவர்களிட
மிருந்து தப்பி ஓட்டம் பிடித்தான்.

0

15-8-2019.
புதுவை-8.